



DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie C - Número 71 / IV legislatura / Tercer període

Dijous, 25 de març de 1993

Comissió de Política Cultural

Presidència de l'Illustre Sr. Joan Descals

Sessió núm. 11

SUMARI

La sessió s'obre a dos quarts d'onze del matí i deu minuts.

Proposició no de llei sobre l'ensenyament de la llengua catalana als immigrants estrangers (Reg. 4822) (Punt primer de l'ordre del dia.)

Presentació: *Sr. Fuentes (IC)* (p. 1632).

Esmena del G. Socialista (núm. 1, d'addició)

Torn a favor: *Sra. Torrent (S)* (p. 1632).

Esmena del G. P. de Convergència i Unió (núm. 2, de modificació)

Torn a favor: *Sr. Vila i Foruny (CIU)* (p. 1633).

Posició dels grups no esmenants: *Sr. Pujol i Folcraà (P)* (p. 1633) i *Sr. Bargalló (ERC)* (p. 1634).

Posició del grup presentant: *Sr. Fuentes (IC)* (p. 1635).

Votació: *aprovada per 20 vots a favor, cap en contra i 1 abstenció* (p. 1635).

Proposició no de llei sobre la modificació del mapa escolar de la comarca de la Terra Alta (Reg. 4871) (Punt segon de l'ordre del dia.)

SUMARI (2)

El Sr. Cadevall (S) intervé per una qüestió d'ordre (p. 1635).

Presentació: Sr. Fuentes (IC) (p. 1635), Sr. Pujol i Folcrà (P) (p. 1636), Sr. Bargalló (ERC) (p. 1636) i Sr. Cadevall (S) (p. 1636).

Posició del G. P. de Convergència i Unió: Sr. Giménez (CiU) (p. 1637).

Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya, com a grup presentant: Sr. Bargalló (ERC) (p. 1638).

Votació: rebutjada per 9 vots a favor, 12 en contra i cap abstenció (p. 1638).

Proposició no de llei sobre el lliurament de la Creu de Sant Jordi al col·lectiu dels voluntaris olímpics (Reg. 5140) (Punt tercer de l'ordre del dia.)

Presentació: Sr. Sobrequés (S) (p. 1638), Sr. Pujol i Folcrà (P) (p. 1638), Sr. Fuentes (IC) (p. 1639) i Sr. Benach (ERC) (p. 1639).

Posició del G. P. de Convergència i Unió: Sr. Vila i Foruny (CiU) (p. 1640).

Votació: rebutjada per 9 vots a favor, 12 en contra i cap abstenció (p. 1641).

Proposició no de llei sobre l'educació contra el racisme i la integració dels fills d'immigrants en el sistema general de l'ensenyament (Reg. 5262) (Punt quart de l'ordre del dia.)

Presentació: Sr. Fuentes (IC) (p. 1641).

Esmena del G. Socialista (núm. 1, de modificació)

Torn a favor: Sra. Torrent (S) (p. 1641).

Posició dels grups no esmenants: Sr. Pujol i Folcrà (P) (p. 1642), Sr. Bargalló (ERC) (p. 1642) i Sr. Varela (CiU) (p. 1642).

Posició del grup presentant: Sr. Fuentes (IC) (p. 1643).

Votació: rebutjada per 11 vots a favor, 12 en contra i cap abstenció (p. 1644).

Proposició no de llei sobre una campanya de sensibilització dels professionals dels mitjans de comunicació envers la importància de llur paper en l'eliminació dels prejudicis racials i xenòfobs (Reg. 5264) (Punt cinquè de l'ordre del dia.)

Presentació: Sr. Fuentes (IC) (p. 1644).

Posició dels grups: Sr. Pujol i Folcrà (P) (p. 1644), Sr. Bargalló (ERC) (p. 1645) i Sra. Torrent (S) (p. 1645).

El Sr. Codina (CiU) intervé per una qüestió d'ordre (p. 1645).

Posició del G. P. de Convergència i Unió: Sr. Castellnou (CiU) (p. 1646).

Votació: rebutjada per 7 vots a favor, 12 en contra i 1 abstenció (p. 1646).

Proposició no de llei sobre la dimensió multicultural i multiètnica i no discriminatòria dels programes educatius (Reg. 5265) (Punt sisè de l'ordre del dia.)

Presentació: Sr. Fuentes (IC) (p. 1646).

Posició dels grups: Sr. Pujol i Folcrà (P) (p. 1646), Sr. Carod-Rovira (ERC) (p. 1646) i Sr. Varela (CiU) (p. 1646).

Votació: rebutjada per 8 vots a favor, 12 en contra i cap abstenció (p. 1647).

Proposició no de llei sobre la creació d'una cadena de televisió per satèl·lit, en català, per a cobrir l'àmbit de tots els països de llengua i cultura catalanes (Reg. 5335) (Punt setè de l'ordre del dia.)

Presentació: Sr. Fuentes (IC) (p. 1647).

Esmena del G. Socialista (núm. 1, de modificació)

Torn a favor: Sr. Sobrequés (S) (p. 1648).

Posició dels grups no esmenants: Sr. Pujol i Folcrà (P) (p. 1648), Sr. Carod-Rovira (ERC) (p. 1649) i Sr. Castellnou (CiU) (p. 1649).

Posició del grup presentant: Sr. Fuentes (IC) (p. 1650).

Votació: rebutjada per 3 vots a favor, 13 en contra i 7 abstencions (p. 1651).

Proposició no de llei d'homenatge a la memòria d'Andreu Nin (Reg. 5345) (Punt vuitè de l'ordre del dia.)

Presentació: Sr. Carnicer (S) (p. 1651).

Proposició no de llei sobre la localització i la sepultura definitiva de les despulles d'Andreu Nin (Reg. 5351) (Punt novè de l'ordre del dia.)

Presentació: Sr. Carod-Rovira (ERC) (p. 1651).

Esmena del G. P. de Convergència i Unió a la Proposició corresponent al punt vuitè (núm. 1, de modificació)

SUMARI (3)

Torn a favor: *Sr. Descals (CIU)*, juntament amb l'esmena núm. 3 a la Proposició corresponent al punt novè (p. 1652).

Esmenes del G. Socialista a la Proposició corresponent al punt novè (núms. 1, de modificació, i 2, d'addició)

Torn a favor: *Sr. Carnicer (S)* (p. 1652).

Esmena del G. P. de Convergència i Unió a la Proposició corresponent al punt novè (núm. 3, de modificació)

Defensada abans (esmena núm. 1 al punt vuitè).

Posició dels grups no esmenants: *Sr. Pujol i Folcrà (P)* (p. 1653) i *Sr. Fuentes (IC)* (p. 1653).

Posició dels grups presentants: *Sr. Carnicer (S)* (p. 1653) i *Sr. Carod-Rovira (ERC)* (p. 1654).

El Sr. Carnicer (S) intervé per retirar l'esmena núm. 1 (p. 1654).

Votació conjunta: *aprovades per 22 vots a favor, 1 en contra i cap abstenció* (p. 1655).

Proposició no de llei sobre l'ampliació de la informació meteorològica dels mitjans de comunicació de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió (Reg. 5497) (Punt desè de l'ordre del dia.)

El Sr. Carod-Rovira (ERC) n'anuncia la retirada (p. 1655).

Proposició no de llei sobre l'actualització dels continguts dels llibres de text escolars (Reg. 5889) (Punt onzè de l'ordre del dia.)

Presentació: *Sr. Bargalló (ERC)* (p. 1655).

Esmena del G. Socialista (núm. 1, de modificació)

Torn a favor: *Sr. Cadevall (S)*. Alhora, *n'anuncia la retirada* (p. 1656).

Posició dels grups no esmenants: *Sr. Pujol i Folcrà (P)* (p. 1656), *Sr. Fuentes (IC)* (p. 1657) i *Sr. Jané (CiU)* (p. 1657).

Votació: *rebutjada per 3 vots a favor, 12 en contra i 6 abstencions* (p. 1658).

Proposició no de llei sobre l'edició i la difusió de publicacions de caràcter nazi, feixista o racista (Reg. 5907) (Punt dotzè de l'ordre del dia.)

El Sr. Fuentes (IC) n'anuncia la retirada (p. 1658).

Proposició no de llei sobre la subvenció del transport col·lectiu a estudiants de BUP (Reg. 6137) (Punt tretzè de l'ordre del dia.)

Presentació: *Sr. Pujol i Folcrà (P)* (p. 1658).

Posició dels grups: *Sr. Fuentes (IC)* (p. 1659), *Sr. Bargalló (ERC)* (p. 1659), *Sra. Torrent (S)* (p. 1659) i *Sr. Varela (CiU)* (p. 1659).

Votació: *rebutjada per 9 vots a favor, 12 en contra i cap abstenció* (p. 1659).

Proposició no de llei sobre el manteniment de les unitats concertades a l'escola Núria, de Sant Just Desvern (Barcelonès) (Reg. 6277) (Punt catorzè de l'ordre del dia.)

Presentació: *Sr. Pujol i Folcrà (P)* (p. 1659).

Posició dels grups: *Sr. Fuentes (IC)* (p. 1660), *Sr. Bargalló (ERC)* (p. 1660), *Sra. Torrent (S)* (p. 1661) i *Sra. Bruguera (CiU)* (p. 1662).

Votació: *rebutjada per 8 vots a favor, 12 en contra i 1 abstenció* (p. 1662).

El debat del punt catorzè de l'ordre del dia, darrer que es transcriu, fineix a les dues del migdia i tres minuts.

SESSIÓ NÚM. 11 DE LA COMISSIÓ DE POLÍTICA CULTURAL

La sessió s'obre a dos quarts d'onze del matí i deu minuts. Presideix el Sr. Descals, acompanyat del vice-president, Sr. Martorell, i del secretari en funcions, Sr. Giménez (en substitució de la Sra. Pallé). Assisteix la Mesa el lletrat Sr. Muro.

Hi són presents les diputades i els diputats Sra. Bruguera, Sra. Capell, Sr. Codina, Sr. Jané, Sr. Vila i Giró (en substitució del Sr. Padrós), Sr. Salvatella, Sr. Castellnou (en substitució de la Sra. Sanabra), Sr. Varela, Sra. Vidal i Sr. Vila i Foruny, pel G. P. de Convergència i Unió; Sr. Cadavall, Sr. Dalmau i Ribalta, Sr. Ferran, Sr. Sobrequés, Sr. Carnicer (en substitució del Sr. Soto) i Sra. Torrent, pel G. Socialista; Sr. Bargalló, Sr. Benach i Sr. Carod-Rovira, pel G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya; Sr. Fuentes, pel G. P. d'Iniciativa per Catalunya, i Sr. Pujol i Folcrà, pel G. P. Popular.

El Sr. PRESIDENT: S'obre la sessió.

Proposició no de llei sobre l'ensenyament de la llengua catalana als immigrants estrangers

El primer punt de l'ordre del dia és el debat i votació de la Proposició no de llei sobre l'ensenyament de la llengua catalana als immigrants estrangers, presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya. Per defensar-la, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Roc Fuentes.

El Sr. FUENTES: Moltes gràcies, senyor president. Nosaltres hem presentat aquesta Proposició no de llei que pretén que el Parlament insti el Consell Executiu a desenvolupar una política d'ensenyament de la llengua catalana, adreçada específicament als immigrants estrangers a casa nostra i dotant-la dels mitjans adients per possibilitar la seva integració a la societat catalana.

Nosaltres, en línia amb el que ha recomanat el Parlament europeu, sobretot a partir de l'Informe Ford, pensem que en relació amb els immigrants estrangers al nostre país cal una doble actuació. Per una part, establir tots els mitjans positius per fer possible que es puguin desenvolupar a casa nostra en plena igualtat, en ple exercici de tots els seus drets; per tant, establint tots aquells mecanismes contra el racisme, contra la xenofòbia, contra la discriminació i, per tant, possibilitant la seva integració i el seu desenvolupament a partir de les seves pròpies arrels culturals i personals; però alhora cal també establir aquells mecanismes que possibilitin la seva plena integració a la nostra societat, i un d'aquests mecanismes, sens dubte, és establir mitjans per a l'aprenentatge, el coneixement, la utilització de la llengua catalana, que pensem que han de tenir una característica especial; per això diem que han de ser mesures polítiques específiques, naturalment, perquè la seva situació pot ser molt diferent d'altres immigrants al nostre país procedents, en tot cas, d'una

altra zona lingüística, però amb més possibilitats de desenvolupar-se i integrar-se, com són els immigrants de parla castellana.

Per tot això pensem –hi insisteixo– que, d'acord amb la recomanació, concretament número 63 de l'Informe Ford del Parlament europeu, seria bo que el Parlament de Catalunya instés el Consell Executiu a tirar endavant aquestes polítiques. Per això, demanem el vot favorable de totes les senyores i els senyors diputats.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Fuentes. Hi ha, a aquesta Proposició no de llei, una esmena presentada pel Grup Socialista, i encara una altra presentada pel Grup de Convergència i Unió. Donem la paraula al representant del Grup Socialista per defensar la seva esmena.

La Sra. TORRENT: Sí, senyor president. En principi, nosaltres estem d'acord amb la Proposició no de llei que fa el Grup d'Iniciativa per Catalunya, però ens sembla que aquesta Proposició es pot complementar en el sentit següent, en què hem fet la nostra esmena. Quan diu: «el Parlament de Catalunya insta el Consell Executiu a desenvolupar una política d'ensenyament de la llengua catalana adreçada específicament als immigrants estrangers a casa nostra dotant-la dels mitjans adients», nosaltres aquí introduïm una petit complement que ens sembla de gran importància, que diu: «i que formi part d'un model educatiu global per possibilitar» –continuaríem– «la seva integració a la societat catalana».

Com deia, nosaltres estem d'acord que els immigrants estrangers sàpiguin, coneguin la nostra llengua, sens dubte –ja ho ha dit el senyor Roc Fuentes– és un factor d'integració ben important. Però ho creiem complementari o paral·lel al fet que la societat catalana tingui, o sigui capaç de desenvolupar i, per tant, de dur a terme un model educatiu global que abasti els diferents aspectes de la vida dels immigrants, per tal de facilitar –com deïem– la seva integració, la seva incorporació plena en la societat catalana, tant per als infants –que ja sabem que el Departament d'Ensenyament està portant a terme una política de cara als infants, els fills dels immigrants– com per als adults, i temes com per exemple la capacitat perquè puguin trobar feina; per tant la formació, els temes relacionats amb la seva capacitat per trobar habitatge, la sanitat...

Aquests dies, o aquests darrers temps, hem vist a la premsa com membres d'una societat africana havien fet..., s'ha donat el tema de les ablacions a les nenes; aquest és un tema que ens colpeix ben fortament, a la nostra societat, no perquè no estiguem preparats per a aquest tema, simplement perquè creiem que s'atempta contra els infants –i els infants tenen uns drets–, i contra els drets humans. Per tant, també nosaltres hem de ser capaços de saber orientar, educar i formar aquestes societats que vénen de fora, en el sentit del que les societats europees han sabut avançar cap al respecte dels drets humans.

Per tant, nosaltres creiem que aquesta visió més global que porta la nostra esmena l'enriqueix i que, en paral·lel,

crec que també dóna part o dóna lloc que, en paral·lel, s'eduqui les persones que vénen de fora, també la mateixa societat acoïllidora sigui capaç d'educar-se de cara a la tolerància, contra el racisme, contra la xenofòbia. Per tant, creiem que és una esmena que positivitza més la Proposició no de llei presentada pel Grup d'Iniciativa i creiem que pot ser aprovada.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Torrent. Té ara la paraula, per defensar l'esmena de Convergència i Unió, l'il·lustre diputat senyor Vila i Foruny.

El Sr. VILA I FORUNY: Moltes gràcies, senyor president. És evident que la preocupació pel tema de la integració dels immigrants treballadors estrangers a Catalunya és comuna a tots els grups d'aquesta cambra. Per tant, subscriuria bàsicament, doncs, els aspectes generals que hi han, sobretot que ha manifestat el diputat senyor Roc Fuentes, i en aquest sentit estem plenament d'acord.

El que passa..., nosaltres hem presentat una esmena a aquesta Proposició no de llei per una qüestió molt concreta. El dia 24 de novembre es va constituir, precisament, una comissió interdepartamental per al seguiment i la coordinació de les actuacions en matèria d'immigració. Aquesta Comissió Interdepartamental està presidida pel conseller de Benestar Social i en formen part representants dels departaments de Presidència, Governació, Ensenyament, Cultura, Sanitat i Seguretat Social, Política Territorial i Obres Públiques, Treball i Benestar Social, a nivell de directors generals. Els objectius d'aquesta Comissió són, efectivament, tota la problemàtica que afecta els treballadors immigrants a Catalunya i, naturalment també, els de la seva integració a la societat catalana i, com a element importantíssim d'aquesta integració a la societat catalana, el coneixement de la nostra llengua.

A part de la creació d'aquesta Comissió, que demostra la voluntat del Govern d'incidir bàsicament en aquests temes, en aquesta Comissió, precisament s'hi ha integrat, com a representant del Departament de Cultura, el director general de Política Lingüística. Per tant, és propòsit del Govern actuar seriosament en aquesta qüestió. Evidentment, no es parteix de zero sinó que ja hi ha una sèrie d'actuacions importants fetes en aquest camp, sobretot pel que fa a la formació, a la integració dels fills dels immigrants. Els fills dels immigrants, des de ja fa una sèrie d'anys —els fills dels treballadors estrangers—, han estat inclosos en el sistema educatiu de Catalunya en igualtat de condicions amb els altres infants catalans però, tenint en compte que molts d'aquests fills d'immigrants presenten problemes de marginació, hi ha precisament el Programa d'educació compensatòria. Aquest Programa d'educació compensatòria ja fa anys que funciona i atén una sèrie de mancances, en les quals es troben aquests immigrants. Per no estendre'm massa, només els puc dir que aquest Programa d'educació compensatòria ha atès 333 centres, en els quals hi ha 3.356 alumnes amb aquestes condicions.

Pel que fa als adults, el problema, evidentment, és més complex i més difícil; és clar que la integració dels fills dels

treballadors estrangers és un factor important a l'hora de la integració també dels seus pares a la societat catalana. Per tant, aquest és un primer pas, però les actuacions que s'han fet de cara als adults, a part d'aspectes puntuals que en alguns llocs o altres s'han fet d'una manera intensiva, es basen principalment a facilitar l'accés en condicions d'igualtat a la formació d'adults, sense plantejar-se fer escoles específiques per als immigrants d'origen estranger, precisament per evitar una discriminació o una espècie —podríem dir-ne— de guetos. De cara al futur això s'intensificarà i es pretén aconseguir eficaçment l'aprenentatge i l'accés al català facilitant i ampliant l'oferta de cursos de català a les escoles de formació d'adults a aquelles persones que no tenen encara coneixements bàsics, ni de castellà, ni de català. I als que sí que ja disposen d'aquests coneixements se'ls facilitarà l'accés a les escoles i aules de normalització lingüística.

També s'està iniciant l'elaboració de material pedagògic específic per als parlants de llengües estrangeres, tal com ja existeix per als castellanoparlants, per tal de facilitar-los l'aprenentatge i la integració a la societat catalana.

El que demana la Proposició no de llei del Grup d'Iniciativa és una cosa que, en gran part, en certa manera, el Govern de la Generalitat ja està duent a terme i té el decidit propòsit d'intensificar. Per tant, nosaltres hem presentat aquesta esmena en el sentit que estem plenament d'acord que el Parlament de Catalunya esperoni, encoratgi i insti el Govern de la Generalitat a prosseguir en aquesta línia però, en tot cas, sempre deixant ben entès que no és una cosa sobre la qual es parteixi de zero sinó en la qual ja s'hi està actuant. D'aquí ve el sentit de la nostra esmena que diu que «el Parlament de Catalunya insta el Govern de la Generalitat a intensificar la seva política coordinada per facilitar la integració dels immigrants estrangers a la societat catalana promovent el seu accés al coneixement de la llengua catalana».

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. Ara, per posicionar-se, té la paraula el representant del Grup Popular, senyor Pujol.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Senyor president, senyores i senyors diputats, l'aprenentatge de les dues llengües de Catalunya creiem que afavoreix la integració social i cultural dels immigrants. No existeixen diferències en aquesta cambra en relació amb l'objectiu d'aconseguir que tots els catalans, amb independència de llur origen geogràfic, de forma progressiva i sense coaccions, mitjançant una evolució natural, tinguin un ple domini de les dues llengües del nostre país: el català i el castellà.

La Proposició no de llei a debat fa una referència directa a la política de normalització lingüística envers els immigrants. Estem d'acord amb les mesures positives que afavoreixen aquesta integració, i entenem que aquestes haurien de diferenciar allò que correspon a la formació d'adults del que pertoca a l'àmbit de l'educació obligatòria. Aquesta segona qüestió respon a una problemàtica d'inserció dels alumnes immigrants dins del sistema educatiu. La primera, en canvi,

exigeix una adequació dels mitjans existents de reciclatge lingüístic d'adults.

Malgrat que la Proposició no de llei no ho explicita, sembla raonable indicar que l'aprenentatge de les dues llengües oficials de Catalunya, en aquest cas per part dels immigrants, és una exigència que emana de la Constitució i de l'Estatut d'autonomia. Oblidar-se d'una de les dues llengües de Catalunya, quan les competències educatives són competència exclusiva de la Generalitat, implicaria una actuació incoherent amb la doctrina del Tribunal Constitucional en matèria lingüística.

D'aquest posicionament s'entén que ens hauria agradat més que així ho explicités la Proposició no de llei, però evidentment no podem oposar-nos que es demani per a la llengua catalana el coneixement pels immigrants que vénen a casa nostra. Això vol dir que recolzaríem també una altra proposició no de llei que garantís l'ensenyament de la llengua castellana o, millor dit, de totes dues llengües, com nosaltres voldríem.

El Grup Parlamentari Popular dona recolzament al text de la Proposició no de llei i a l'esmena presentada pel Grup Socialista, anunciant que ens abstindríem si el Grup proposant acceptés l'esmena presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, perquè no es tracta, cada vegada, de demanar que s'intensifiqui una política, perquè pressuposa que s'hi està d'acord, i no és ara el moment adequat per posicionar-nos a favor o en contra d'aquesta política.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. Té ara la paraula, pel Grup d'Esquerra Republicana, el senyor Bargalló.

El Sr. BARGALLÓ: Moltes gràcies, senyor president. El tema de l'emigració és un tema històricament important en el nostre país, motiu de preocupacions i amb forta tendència històrica a la creació de reductes —sovint des de la voluntat de certs sectors del poder—, de certs reductes de marginació.

En la situació democràtica actual, en què rebem una allau de moviment migratori nova, distinta de les anteriors, podem començar a demostrar que, des de mecanismes propis autonòmics es pot dissenyar una política de recepció i d'integració d'aquests moments migratoris distints. Entre aquests nivells de la política nova que hem de dissenyar hi ha el de l'ensenyament. És cert que des del Departament d'Ensenyament s'està ja treballant en aquest sentit a través del programa d'educació compensatòria. Evidentment, a nosaltres ens toca dir —no potser amb la força i no potser amb la contundència que ens agradarien—, i és cert també que el Consorci de Normalització Lingüística ja està treballant en alguns sectors o en alguna part del territori pel que fa al tema d'ensenyament d'adults i al català.

El que també és cert, però, és que si volem una real integració d'aquest flux migratori nou a casa nostra, si no volem dissenyar una política de separació o de gueto, cal donar les màximes garanties possibles per assolir-ho, i evidentment el coneixement de la llengua pròpia del país és una d'aquestes garanties, i evidentment el coneixement de

la llengua pròpia del país és a més a més una eina que pot facilitar l'entrada en el món laboral i l'entrada en el món associatiu d'aquests sectors del moviment migratori nou.

Per tant, per aquests motius i per molts altres amb què vosaltres segurament també estaran d'acord i, per tant, els estalvio d'escoltar, anunciem que votarem favorablement la Proposició no de llei presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya, accepti l'esmena que accepti, n'accepti dues, n'accepti una o n'accepti l'altra, o fins i tot si no n'accepta cap.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Benach. Té ara la paraula, per posicionar-se sobre les esmenes, el senyor Roc Fuentes.

El Sr. FUENTES: Bé, moltes gràcies, senyor president. Nosaltres continuem mantenint la nostra voluntat que, en qüestions com les relatives a la llengua, procurem trobar el màxim consens possible.

Pensem que és una qüestió d'abast nacional i, per tant, volem sempre que els passos que anem fent, si és possible, els fem tots conjuntament, perquè pensem que cal intensificar la tasca, però que anem treballant amb dificultats en aquesta via de la normalització lingüística.

Bé, jo he de dir que, quan vaig plantejar aquesta Proposició no de llei, vaig ser bastant curós a no plantejar, precisament, que calia endegar, iniciar, començar polítiques. Vaig dir «desenvolupar». Desenvolupar, que des del meu punt de vista s'ajusta jo crec que més del que planteja l'esmena de Convergència i Unió, fins i tot, a les paraules del representant de Convergència i Unió, perquè ens ha dit: «S'ha constituït això.» Certament, hi ha l'educació compensatòria; tots crec que podem coincidir, objectivament, que amb deficiències molt importants. No crec que sigui ara el moment de tractar-ho; ho tractarem sens dubte en aquesta Comissió, però hi ha dèficits molt importants, entre altres coses perquè és difícil: en una escola no és igual un nen —com he dit abans— de parla castellana que un nen que ni parla ni entén castellà ni català. Per tant, aquesta educació té moltes més dificultats i, en conseqüència, l'educació compensatòria es troba amb problemes greus, amb problemes importants, en aquest àmbit.

Per això —hi insisteixo— nosaltres havíem parlat de desenvolupar aquesta política d'ensenyament partint de la base que ja s'estan fent coses —no les neguem pas—, però que això cal intensificar-ho i cal desenvolupa-ho, essencialment, perquè el que sí que cal és establir noves polítiques en aquesta mateixa línia.

Nosaltres estem totalment d'acord amb l'esmena del Grup Socialista, encara que pensem que aquesta esmena pot quedar perfectament recollida —queda perfectament recollida— en altres proposicions no de llei que nosaltres hem presentat i que també es debatran en aquesta sessió, que fan referència a diferents mecanismes d'integració dels immigrants; per tant, de compliment de les resolucions del Parlament europeu.

Jo, sincerament, crec que el nostre redactat és més adequat a la idea que tenim que el de Convergència i Unió, pe-

rò, com que el que pretenem no és tant imposar les nostres idees o sotmetre les nostres idees o les nostres visions purament i simplement a una votació, sinó que el que pensem que és important és avançar, encara que no sigui, potser, amb la velocitat que nosaltres voldríem, nosaltres demanem al Grup Socialista que ens disculpi per no acceptar la seva esmena perquè és contradictòria; no les podem acceptar totes dues, i amb el desig i amb la voluntat que s'aprovi la Proposició no de Llei nosaltres acceptaríem l'esmena de Convergència i Unió.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Roc Fuentes. Passem ara a la votació de les esmenes. Com que hi ha diversos parer, les haurem de votar separatament.

En tot cas, anem a votar, en primer lloc, l'esmena del Grup de Convergència i Unió, perquè l'esmena del Grup Socialista no ha estat admesa.

Per tant, vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat aprovada per 20 vots a favor i 1 abstenció.

Anem ara a votar el text de la Proposició... *(Pausa.)* Queda substituït. Molt bé.

Abans de passar al punt número 2 agrairia als representants dels grups parlamentaris que facin arribar a la Mesa les substitucions i, en tot cas, que tinguessin en compte els documents que fan referència a la normalització lingüística i si hi ha acord o desacord en aquests. Si no hi hagués res en contra els donaríem per aprovats i així, doncs, ja quedaria resolt aquest aspecte.

Bé, hi ha acord, doncs.

Proposició no de llei sobre la modificació del mapa escolar de la comarca de la Terra Alta

Passem ara al punt 2 de l'ordre del dia, que és debat i votació de la Proposició no de llei sobre la modificació del mapa escolar de la comarca de la Terra Alta, presentada pels grups d'Iniciativa, Esquerra Republicana, Grup Popular i Grup Socialista. És que hi ha algun representant que la presenta conjuntament o volen intervenir cadascun dels grups? *(Pausa.)* Simplement, per agilitar la discussió. En tot cas, volen intervenir-hi tots els grups?

El Sr. CADEVALL: Podríem intervenir encara que fos en el torn de posicionament, breument.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé, d'acord. Doncs, per presentar-la té la paraula el senyor Roc Fuentes.

El Sr. FUENTES: Moltes gràcies, senyor president. Aquesta Proposició no de llei que hem presentat aquests grups de la Cambra —el Grup d'Iniciativa per Catalunya, el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, el Grup Socialista i el Grup Popular— obeeix, des del nostre punt de vista, a una necessitat, que és que el Mapa escolar de Catalunya respongui a les necessitats educatives actuals, respongui a

aquells objectius que s'ha marcat la LOGSE i respongui també a la necessitat evident de potenciar les nostres comarques de l'interior, les nostres comarques més allunyades de l'àrea de Barcelona, però que de cara a un reequilibri territorial, econòmic, social i humà de Catalunya és absolutament imprescindible.

Per tant, aquesta Proposició no de llei no pretén pas anar a plantejar la potenciació d'una població en detriment d'una altra, sinó tot al contrari: el que pretén és anar a potenciar el conjunt de la comarca, anar a millorar, per tant, les possibilitats d'educació i de formació en aquesta comarca, a la Terra Alta, tant a Gandesa com a Batea. I aquesta és una qüestió que jo voldria ja deixar clara de bell antuvi: que no és en absolut una idea de posar-se al costat d'una reivindicació enfront d'una altra, sinó anar a potenciar la comarca mitjançant aquest desdoblament d'aquests estudis secundaris a Gandesa i a Batea. I això entenem que ha de ser així per millorar la capacitat educativa. Per tant, aquesta planificació de dos centres millora les possibilitats d'accés a l'educació; permet, a més a més, que una part important de la comarca, com és Batea i els pobles del voltant, que ja tots plegats passen dels 3.000 habitants, tinguin accés directe a aquest ensenyament secundari, i tot això —tot això, hi insistim—, el que ha de possibilitar és dotar aquesta comarca d'uns instruments molt importants per al seu desenvolupament, absolutament imprescindible, sobretot en uns moments en què l'educació és absolutament necessària.

Pensem, per altra part, que plantejar una modificació del Mapa escolar és, en aquests moments, totalment oportú, perquè sabem que s'està reconsiderant el Mapa escolar; el primer avenç de Mapa que es va fer ha de patir nombroses modificacions per completar-lo, per completar-lo amb centres de primària, amb centres de secundària, per completar-lo també amb la formació professional, amb serveis complementaris... En definitiva, cal fer moltes esmenes i moltes modificacions, encara, al Mapa escolar de Catalunya perquè compleixi adequadament les seves funcions.

Per tot això, nosaltres entenem que avui —avui— seria bo que el Parlament de Catalunya, en aquest sentit, en el sentit de potenciar tota la comarca, en el sentit, naturalment, que Gandesa jugui el seu paper de tot ordre, però també educatiu, en el si de la comarca, però que també Batea pugui tenir aquest centre, aprovéssim aquesta Proposició no de llei en els seus tres punts que, el que tracten, com dèiem, és de planificar la creació d'aquests dos centres d'educació secundària a Gandesa i Batea, atenent a aquests criteris de racionalitat en els desplaçaments i a la capacitat dels centres existents i tenint com a objectiu un millor equilibri territorial; possibilitar, per tant, l'oferta d'estudis de batxillerat i mòduls professionals a totes dues poblacions i dur a terme, també, una tasca d'informació i conscienciació de les comunitats educatives afectades per la modificació.

Pensem que seria bo que el Parlament instés el Govern a una modificació del Mapa escolar en aquesta línia, en aquest àmbit, com ho és també que aquests criteris s'estenguin per tot Catalunya i que el Mapa final que en resulti res-

pongui a les nostres necessitats educatives, econòmiques, socials, actuals i, sobretot, de futur.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores diputades i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. Té ara la paraula el representant del Grup Popular, senyor Pujol.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Senyor President, senyores i senyors diputats, la redacció inicial del Mapa escolar de Catalunya pel que respecta a les comarques agràries interiors no presenta una correcta distribució territorial de l'oferta d'estudis secundaris. De fet, sovint, els joves d'aquestes comarques han de fer un esforç més alt que els seus companys d'altres indrets de Catalunya per exercir el seu dret a l'educació. Existeix, doncs, una discriminació geogràfica i social.

Certament, l'administració educativa –com ja ha determinat en diferents sentències el Tribunal Constitucional– no té l'obligació de posar a l'abast dels ciutadans un nombre tal de centres docents que impliquin l'anul·lació de qualsevol diferència quant a distàncies entre aquests i els seus domicilis. Seria impossible per raons pressupostàries i un absurd fer una distribució territorial de l'oferta absolutament igualitària. Allò que cal evitar és que les diferències territorials existents no siguin proporcionals d'acord amb uns criteris demogràfics i socioeconòmics. Creiem que seria convenient, per evitar l'aprofundiment de la crisi demogràfica de la Terra Alta, la distribució equitativa de l'oferta d'educació secundària entre la capital de la comarca –Gandesa–, i el seu segon nucli de població comarcal, que està a la ciutat de Batea. Amb això no s'aconseguiria evitar els desplaçaments de la població escolar, però sí que es reduirien de forma satisfactòria els efectes negatius d'una centralització d'aquesta oferta.

Cal no oblidar que el transport interior no sempre dona una resposta suficient a les necessitats de la població escolar, sigui per la insuficiència dels serveis o per les limitacions dels horaris. Si volem evitar el buidatge demogràfic de les comarques interiors, no és suficient limitar-se a fer retòrica amb les lleis i els plans d'ordenació territorial, cal afegir-hi uns recursos financers sens dubte importants i, tal vegada, donar a aquestes comarques un tractament pressupostari en educació i en altres aspectes de l'acció política que incorpori criteris de discriminació positiva amb una inversió pública per càpita superior a la mitjana catalana. El Grup Parlamentari Popular, amb la resta de grups parlamentaris proposants, ofereix una possible via per modificar les tendències demogràfiques i socials que poden arribar a destruir l'equilibri territorial a Catalunya.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. Com a proponent també d'aquesta Proposició no de llei, té ara la paraula el representant del Grup d'Esquerra Republicana, senyor Bargalló.

El Sr. BARGALLÓ: Moltes gràcies, senyor president. Aquesta Proposició no de llei és d'aquelles proposicions no de llei que, de tan òbvies, no caldria ni haver-la presentada.

L'existència, en una comarca, de dos nuclis de població equidistants i situats geogràficament en ella en dos pols, en dos vèrtexs, amb una diferència demogràfica no excessivament important, més alta la de la capital de comarca, més baixa la del segon nucli de població, però no excessivament important, semblaria indicar que qualsevol planificació més o menys ordenada del territori escolar situaria un centre d'ensenyament secundari en cadascuna de les poblacions.

Això no es va esdevenir, no es va esdevenir en el Mapa escolar inicial redactat pel Departament d'Ensenyament. Dic «inicial» perquè, almenys el nostre Grup –suposo que altres grups–, ja s'ha perdut en l'actual ubicació del Mapa escolar i en el fet de saber quin és en aquest moment el Mapa escolar que hi ha a Catalunya previst, vigent, existent, hipotètic, factible, pausable, possible o qualsevol altre sinònim que vostès puguin trobar en els diccionaris a l'ús; i en tot cas, en el que el nostre Grup no voldria entrar de cap de les maneres i, per tant, no ho esmentarem, és en hipotètiques diferències entre un municipi i l'altre arran del carnet que tingui l'alcalde d'una població i no tingui l'alcalde de l'altra.

Com que aquest no és el cas, evidentment, del que estem parlant –nosaltres suposem, desitgem i esperem que aquest no sigui el cas de què estem parlant–, estrictament es tracta de solucionar un petit error involuntari del Mapa escolar en situar dos IES en una població i cap en l'altra. Com que ara estem, a més a més, en aquesta situació futurible del Mapa escolar, és un bon moment per reparar aquest error involuntari i, en tot cas, és un bon moment perquè la gent que ara estigui fent-ne, de moment, la darrera redacció ho tingui en compte. A més, si vostès han llegit l'exposició de motius i el text de la Proposició no de llei, en cap cas, com el diputat que ha parlat en primer lloc en nom de tots els grups proposants ja ha esmentat, en cap cas no es tracta de «primar» una població per damunt de l'altra, sinó, en tot cas, de reordenar el territori en un tema tan bàsic i tan primordial com és el del Mapa escolar, com és el dels centres d'ensenyaments.

No cal dir, evidentment, que votarem a favor i que, en tot cas, no cal dir que ens agradaria molt escoltar per part del Grup de la majoria no sé si el vot favorable o en contra, que això ja és molt dir tot sovint, però sí que ens agradaria escoltar per part del Grup de la majoria, si més no, aquesta asseveració que en la refundició nova del mapa escolar es tindran en compte aquests criteris que exposem.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, il·lustre senyor diputat. Té ara la paraula pel Grup Socialista...

El Sr. CADEVALL: Sí, gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Senyor Magí Cadevall.

El Sr. CADEVALL: Bé, jo, com que ja s'han dit moltes coses, potser en el que voldria insistir és que el nostre Grup no pretén interferir en cap dinàmica particular, sinó, sobretot, atènyer-se a un criteri general. És a dir, nosaltres, en general, hem donat suport a les peticions de centres de secundària quan ens ha semblat que hi havia un mínim d'alumnes i quan ens semblava que hi havia una distància que provocava molèsties greus. Evidentment, les dues coses

s'han de tenir presents en correlació, perquè, si ja hi hagués tants alumnes, no caldria ni apellar al factor distància. Cal tenir en compte que la secundària ara comença als dotze anys i que el trasllat de la població infantil o juvenil als dotze anys, doncs, pot causar moltes molèsties. I respecte a la secundària obligatòria, nosaltres aquí pensem que pot ser discutible quina oferta es podria oferir a Batea i per això no ho quantifiquem en absolut, i voldria fer constar que no pretenem en absolut treure res a cap població i que considerem com a cosa més natural que l'oferta principal estigui a la capital de comarca, a Gandesa, però que, encara que a això entenem que el Govern potser s'hi oposarà perquè significa un cost econòmic, penso que s'ha de conciliar —i demanem que es tingui present— el cost amb l'interès de l'usuari.

I per confirmar això que deia que és un criteri general, voldria dir que hi ha hagut ja precedents del nostre Grup en aquest sentit. Nosaltres vam presentar i votar a favor que hi hagués una escola de secundària a Ribes i el senyor alcalde de Ripoll, doncs, no ho considerava cap ofensa per a la seva població, sinó al contrari; va presentar i votar..., quan la va votar no hi era present, però l'havia presentat el poble de Ribes i jo era un dels signants. Que en el cas de Begur nosaltres la vam retirar, però la vam retirar perquè hi havia una senyora diputada que era regidora de Begur, i va dir que aquest oblit que hi havia hagut a Begur probablement se solucionaria i en aquest cas vam preferir —podríem dir— l'esperança que realment es reparés l'oblit que no pas fer l'acte formal de votar una proposició. Per tant, no pensem que en aquest cas que no hi hagi cap diputat que pugui representar altres poblacions petites, però distants, que probablement necessiten aquesta escola secundària, i nosaltres, atenent-nos a aquest criteri general, doncs, votarem a favor que també, diguem, en el segon nucli de població hi pugui haver una escola de secundària.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. Ara, sí, per posicionar-se, té la paraula el representant de Convergència i Unió, senyor Giménez.

El Sr. GIMÉNEZ: Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, jo he de començar dient que el que m'agradaria, com a diputat que ve de la Terra Alta, és que la resta de grups d'aquesta Comissió retiressin la Proposició no de llei que parla de la modificació del Mapa escolar de la Terra Alta. Si aquests grups no la retiren, jo em veig en l'obligació, doncs, de dir que el nostre Grup votarà contràriament no al que proposa aquesta Proposició no de llei, sinó a la manera com es fa aquesta Proposició no de llei, anem a dir.

Jo voldria començar dient, mencionant o referint-me a unes manifestacions del mateix conseller d'Ensenyament que va fer a preguntes del senyor Bargalló el passat 18 de febrer per situar una mica la situació o la visió del Govern i del Grup, també, de Convergència i Unió en el que fa referència al mapa escolar. Són frases soltes, però que en el seu conjunt, doncs, ens poden donar la idea del que estem parlant. Diu en una de les seves parts que «es va elaborar una proposta de Mapa escolar, del qual s'està efectuant una dar-

rera revisió d'acord amb les noves dades del cens escolar i d'escolarització i tenint en compte la xarxa de comunicacions, l'existència de serveis educatius i la planificació territorial».

Més avall, parla que «s'està considerant els suggeriments i les observacions dels òrgans consultats, bàsicament municipis i consells comarcals, en relació amb la proposta del mapa escolar, i que un cop s'hagin contrastat i verificat totes aquestes dades s'elaborarà la proposta definitiva i posteriorment s'aprovarà un programa d'inversions que haurem d'ajustar necessàriament a les disponibilitats pressupostàries per tal de dur a terme totes les actuacions que s'hi preveuen».

També es refereix al tema del calendari escolar: «d'acord amb els estudis que prèviament calgui realitzar, es prendrà una decisió que respongui satisfactòriament a les necessitats del sistema educatiu», i així també menciona —li ho dic per endavant— que «ni d'aldran» al conseller d'Ensenyament «els mimetismes, si es produeixen, amb el Ministeri d'Educació i Ciència», com tampoc renunciarà «a defensar i intentar aplicar el calendari d'acord amb les necessitats **estRICTES del país**».

Podria continuar citant això. Tots vam tenir l'oportunitat d'escoltar el conseller d'Ensenyament. Jo, si de cas, al que volia fer referència és a aquesta segona vessant de per què demanem la retirada i, en cas contrari, hi votarem negativament.

Jo penso que en aquests moments —el mateix conseller hi fa referència— s'està plantejant, s'està fent un definitiu estudi de com ha de quedar el mapa escolar de Catalunya; s'ha fet menció que s'està consultant els ajuntaments i els consells comarcals. I com a persona de la Terra Alta em consta que en el consell comarcal i en el si dels ajuntaments de la comarca, doncs, no sé si exactament en la línia de la Proposició no de llei que estem debatent avui, però sí en la línia de millorar, que el factor de l'ensenyament sigui, com s'ha dit aquí abans, un factor que sigui favorable al desenvolupament de la comarca. Vull dir amb això que s'està treballant en aquesta línia i que, per descomptat, Convergència i Unió i el Govern de la Generalitat, doncs, procuraran que la comarca de la Terra Alta tingui els serveis escolars que li permetin, com he dit ara mateix, salvar una mica aquesta evolució fatalista que diu l'exposició de motius de la Proposició no de llei, i tirar endavant la comarca.

Jo diria, per acabar, que m'ha sobtat molt el manteniment per part d'algun grup de la Cambra d'aquesta Proposició no de llei perquè, en converses amb els seus representants a la comarca —em refereixo sobretot al representant del Partit Socialista i del Partit Popular, perquè hi altres grups que, pel que sigui, doncs, tampoc no tenen una estructuració de partit en aquella comarca—, que em van dir que, des d'una visió comarcal, doncs, aquest tema els semblava que estava fora de lloc plantejar-lo en el Parlament i que el Parlament en aquest cas, els grups parlamentaris que ho han presentat, haurien d'haver respectat o haurien de respectar una mica la voluntat de la gent, de l'electorat dels seus partits, de la gent

de la Terra Alta que volen decidir per ells mateixos com s'ha d'enfocar, on han d'anar els instituts, si hi ha d'haver més instituts, si no n'hi ha d'haver més. Tot això en converses, lògicament, amb la Conselleria d'Ensenyament.

M'ha sobtat també sentir algunes afirmacions de tipus geogràfic. Evidentment, jo entenc que no tothom, tots els diputats d'aquesta Comissió, poden estar a la meua alçada en aquest cas, perquè jo la comarca, lògicament, doncs, me la passejo cada dia, com aquell qui diu, però m'ha semblat una mica que no s'ha estudiat a fons la qüestió, que es diu perquè una mica algun alcalde ha vingut aquí, ha fet una proposta, se l'ha escoltat, no s'han escoltat els partits; estem dient contínuament que els partits polítics han de ser la corretja de transmissió entre la societat i les institucions polítiques, estem parlant que s'ha de regenerar la política i nosaltres, diputats de la cambra, representants del poble, obviem, com és evident en aquest cas, l'opinió dels nostres mateixos partits.

Convergència i Unió no obviarà l'opinió dels nostres partits i, per tant –hi insisteixo–, demano la retirada o, en tot cas, hi votarem contràriament.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. Sí, el senyor Bargalló.

El Sr. BARGALLÓ: No, com que el diputat del Grup de la majoria ha demanat la retirada, en tot cas per respondre si la retirem o no. Per part del nostre Grup, que ha sentit el seu raonament, no la retirem, tot i que en certs moments ho havíem plantejat; evidentment, ara no la retirem.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé, moltes gràcies. *(Pausa.)*

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta Proposició no de llei ha estat rebutjada per 9 vots a favor i 12 en contra.

Proposició no de llei sobre el lliurament de la Creu de Sant Jordi al col·lectiu dels voluntaris olímpics

Passem ara al punt 3 de l'ordre del dia: debat i votació de la Proposició no de llei sobre el lliurament de la Creu de Sant Jordi al col·lectiu dels voluntaris olímpics, presentada pel Grup Socialista, pel Grup Popular, pel Grup d'Esquerra Republicana i d'Iniciativa per Catalunya.

Té la paraula el representant del Grup Socialista, senyor Sobrequés.

El Sr. SOBREQUÉS: Moltes gràcies, senyor president. Per defensar la presa en consideració i la votació favorable d'aquesta Proposició no de llei. Començaria dient que el moviment dels voluntaris olímpics ha estat, ha constituït una de les més importants mobilitzacions cíviques del poble català en els darrers anys. Aquest moviment dels voluntaris olímpics constituï, d'altra banda, un exemple de generositat per part d'un col·lectiu tan important com el de la joventut

del nostre país; va constituir un magnífic mitjà d'integració d'un ampli sector de la joventut catalana en les tasques col·lectives del país; va palesar una gran generositat dels joves en la col·laboració en els afers públics, la qual cosa es projecta àdhuc més enllà de l'àmbit estrictament esportiu.

Aquest moviment dels voluntaris olímpics va constituir un gran exemple per a la joventut d'arreu del món i per a la joventut que s'integra en el moviment olímpic i que s'hi integrarà en el futur. Va significar una mobilització unitària no partidista al servei d'un projecte col·lectiu del poble català i, finalment, va ajudar de manera molt important a l'èxit dels Jocs Olímpics de Barcelona.

És per aquest motiu que els grups parlamentaris signants –i cada un d'ells s'expressarà després de la forma que consideri oportuna–, els grups parlamentaris signants –el Grup Popular, el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, el Grup d'Iniciativa per Catalunya i el Grup Socialista– considerem just que el Parlament de Catalunya insti, recomani, demani al Consell Executiu que atorgui, en reconeixement de la tasca realitzada pels voluntaris i com a expressió de gratitud del poble català, la Creu de Sant Jordi al col·lectiu dels voluntaris olímpics.

Parafrasejant quelcom que ha dit el diputat Josep Bargalló en referir-se a la Proposició no de llei que hem debatut abans, vull dir, amb ell, que aquesta és una Proposició no de llei tan òbvia que no calia ni haver-la presentat. I afegeixo jo: si no fos perquè qui té la responsabilitat d'atorgar les creus de Sant Jordi ha comès un oblit que volem suposar involuntari, oblit involuntari que estic segur que ens confirmarà que és així el vot afirmatiu del Grup majoritari. Creiem que el poble de Catalunya no entendria que algú pogués regatejar aquest mèrit als voluntaris olímpics, que algú pogués no estar d'acord amb aquest reconeixement –d'altra banda tan modest– com és –i purament simbòlic– l'atorgament de la Creu de Sant Jordi.

És per això que nosaltres demanem a tots els grups de la Cambra –i especialment al Grup majoritari, perquè els altres hem presentat la Proposició no de llei i, signant-la, ja s'han expressat– que facin aquest reconeixement de generositat a un col·lectiu jove del país que va complir, en un moment determinat, una tasca cívica important, exemplar, al servei de Catalunya.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat, senyor Sobrequés. Ara té la paraula el representant del Grup Popular, si és que en vol fer ús.

En tot cas, voldria recordar-los que, quan hi ha una proposició no de llei conjunta, segons el Reglament, hi ha un únic torn quant al temps, de deu minuts, però que aquestes paraules es poden anar alternant a través dels representants de cada grup. Voldria recordar-los això, en tot cas, perquè no sigui, doncs, com una proposició no de llei normal i s'allargui el temps, tenint en compte l'ordre del dia que tenim.

Gràcies.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, no cal insistir sobre un fet tan re-

conegut com el transcendental impacte dels Jocs Olímpics sobre la societat catalana. És un tòpic parlar de la recuperació de la vitalitat de la societat civil i de la seva expressió en el compromís desinteressat de milers de catalans de totes les edats i condicions socials que varen exercir de treballadors olímpics sense ànim de lucre. Gràcies a la seva col·laboració fou possible limitar les despeses de funcionament dels Jocs Olímpics, que haurien estat molt més elevades si hagués calgut contractar el mateix nombre de professionals.

No és casualitat que les institucions públiques –la Generalitat de Catalunya, mitjançant l'Institut Català de Voluntariat, i l'Ajuntament de Barcelona, mitjançant el Consell Municipal de Benestar Social– han encetat diferents programes per aprofitar aquests recursos humans generats arran de la fita olímpica.

El voluntariat social apareix més en un moment de recessió econòmica, d'increment de les demandes de prestació al sistema públic de benestar social i d'insuficiència dels recursos disponibles com la fórmula magistral que permet donar respostes humanes a uns problemes que van més enllà de les capacitats d'actuació de les administracions públiques.

Tots coincidirem que cal potenciar el voluntariat social. Les estratègies plantejades per les institucions són molt diverses, però tendeixen a coincidir que es tracta de recuperar una imatge col·lectiva atractiva en relació amb el compromís social solidari i sense ànim de lucre. Això és molt complex per l'atonía que sovint predomina en la consciència col·lectiva, on no sembla que els valors humans i solidaris es trobin en la millor de les situacions. Per això varem coincidir amb la resta dels grups parlamentaris proposants en la conveniència de fer un senyal públic de reconeixement per l'Administració catalana, per la Generalitat, del valor del compromís dels voluntaris olímpics.

Vàrem entendre que amb el lliurament de la Creu de Sant Jordi al col·lectiu del voluntariat olímpic es reforcen els valors de solidaritat humana, dels quals tan mancada es troba la nostra societat. Per això demanem el vot favorable a aquesta Proposició no de llei.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. Té ara la paraula el representant d'Iniciativa per Catalunya, el senyor Fuentes.

El Sr. FUENTES: Moltes gràcies, senyor president. Amb la brevetat recomanada per la Presidència, jo diré que, des del nostre Grup, donem –com és obvi– ple suport a aquesta Proposició no de llei, fem nostres les paraules de l'exposició de motius i la major part de les paraules que s'han dit fins ara, i destaquem només una cosa, que és que, malauradament, l'activitat parlamentària ens demostra que encara és absolutament imprescindible continuar lluitant per les coses òbvies.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat, i també per la seva brevetat. Té ara la paraula l'il·lustre representant d'Esquerra Republicana, senyor Benach.

El Sr. BENACH: Gràcies, senyor president. Quan Barcelona va ser acceptada definitivament, nomenada com a ciutat que acolliria els Jocs de la XXV Olimpíada, va sorgir un debat important en aquell temps sobre el model organitzatiu dels Jocs Olímpics. Evidentment, la influència dels Jocs Olímpics de Los Angeles, en què la professionalització total va ser agafada com a bandera, va influir d'una manera important en aquest debat. L'èxit dels Jocs Olímpics de Los Angeles –l'èxit especialment des del punt de vista econòmic– també va ser un aspecte que va influir d'una manera important i decisiva en aquest debat. En alguns moments, i a efectes d'opinió pública, es va arribar fins i tot a posar en qüestió la validesa del sistema de voluntariat que havia plantejat Barcelona com una de les banderes o com un dels aspectes que diferenciaven els Jocs Olímpics de Barcelona d'altres jocs.

L'èxit dels Jocs Olímpics, pròpiament, i la tasca desenvolupada pels voluntaris olímpics van representar, doncs, una doble victòria. Per una banda, una victòria en l'èxit de la seva feina, la feina quotidiana, la feina del dia a dia i, en aquest sentit, cal recordar –i penso que és just fer-ho en aquests moments aquí–, des de l'estructura organitzativa del Comitè Olímpic Organitzador dels Jocs de Barcelona, la cura que es va tenir amb els voluntaris.

D'altra banda, i com a segona victòria, també, l'èxit del concepte. És a dir, la importància que té el voluntariat en la societat d'avui dia, una societat que moltes vegades margina valors com la solidaritat i l'altruisme; doncs, va quedar demostrat que encara hi ha gent que creu en aquests valors i que, per tant, els aplica i els porta a la pràctica, i és la millor manera de demostrar una creença.

Per tant, aquesta doble victòria, que ha tingut, evidentment, una projecció internacional, mereix un reconeixement institucional com la Creu de Sant Jordi.

En aquests moments s'està parlant –fins i tot en algun mitjà s'ha escrit ja– del perill que hi havia de polititzar o, més concretament, que algú o algun grup pogués monopolitzar o manipular, fins i tot, tota la qüestió del voluntariat. Entenem que seria bo i prudent que, des del Govern de Catalunya es fes aquest reconeixement. Seria una manera de reconèixer aquest moviment com un reconeixement que es fa al voluntariat de Catalunya, com un reconeixement que, en definitiva, es fa de tot el país a uns ciutadans que van exercir una tasca molt concreta durant uns dies molt concrets.

En aquests moments, també, que la Generalitat ha fet un reconeixement al voluntariat social en un acte, fa pocs dies, que estava presidit pel mateix president, el molt honorable senyor Jordi Pujol, al Palau de la Música, entenem que la Proposició no de llei encaixa perfectament en tot aquest sentiment.

En definitiva, entenem que seria bo que el Govern, a petició del Parlament, donés la Creu de Sant Jordi als voluntaris olímpics. Sens dubte seria un encert olímpic, i és clar, parlant d'olimpisme, doncs, moltes vegades sempre hem tingut la sensació que el Govern del nostre país anava una

mica coix. No és que amb això es pogués resoldre aquesta coixesa, però sí que, sens dubte, es podria fer un pas endavant en el que ha estat, evidentment, una part important de la història del nostre país.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. Per posicionar-se, ara té la paraula el senyor Víctor Vila, per Convergència i Unió.

El Sr. VILA I FORUNY: Gràcies, senyor president. Il·lustres senyores i senyors diputats, durant aquest darrer any la paraula «voluntari» ha pres una embranzida considerable arran de la repercussió pública dels Jocs Olímpics i la gran quantitat de persones que es van oferir a fer-hi de voluntaris. Persones que col·laboren desinteressadament en aquests esdeveniments esportius, n'hi ha hagut a totes les edicions dels Jocs, però ha estat sens dubte en els darrers en què Barcelona i el país sencer van demostrar un enorme esperit de col·laboració. Milers de persones van sentir-se identificades amb un projecte que feia anys que es perseguia i el país, sempre prou sensible a les manifestacions sòcio-culturals i sòcio-esportives, va respondre amb un elevat nivell de civisme i de cooperació.

Cal, doncs, agrair i fer un reconeixement de la tasca realitzada per tanta gent, i en especial per la seva predisposició i actitud positiva de servei. Però és evident que aquest clima propiciador de la participació i de la implicació social no s'improvisa en dos dies. Catalunya és un país que, per tota la seva tradició associativa i de voluntariat, disposa ben fonament de la llavor que vigoritza constantment aquest esperit de servei. El país té fortament arrelat un sentiment de deure cívic envers la comunitat que, segons els moments, pot mostrar-se més o menys, sempre adaptant-se als nous temps i necessitats.

Aquest voluntariat s'ha agrupat tradicionalment en multitud d'entitats sense ànim de lucre –associacions, ateneus– que han abastat una gran diversitat de camps –cultural, social, educatiu, lleure, esportiu–, i el fet d'organitzar-se a partir d'aquestes entitats, de prendre una dimensió institucionalitzada, ha ajudat a forjar una societat vertebrada, la qual cosa equival a dir més forta i amb capacitat de reacció davant dels problemes, dels reptes que se li plantegen constantment.

Catalunya ha tingut la fortuna de disposar d'una societat civil organitzada; potser no tant com voldríem, però en tot cas convindrem que ha estat en gran mesura mercès a aquest fet que ha pogut sobreviure com a nació als avatars de la història recent. Per aquest paper històric, però més encara pel valor present i de futur que encarna el món associatiu i de voluntariat, cal no sols agrair sinó reconèixer i projectar la seva tasca i la seva realitat per fer que, en endavant i cada cop més, la societat en general accepti i revaloritzi el valor del voluntariat i li doni el paper reconegut en el seu si.

Sens dubte, com hem dit, les Olimpíades han significat com mai que el terme «voluntariat» prenguéss una dimensió pública important, tant per la il·lusió que ha generat com per l'espai que ha ocupat en els mitjans de comunicació. Però

aquest no és més que un model entre molts possibles que configuren aquesta realitat polièdrica que és el voluntariat. I més en concret, correspon a l'estat puntual d'un model circumstancial, centrat a l'estiu del 92.

Però en el fons del reconeixement d'aquest voluntariat –o d'aquests voluntaris– trobem la realitat de molts altres que ajuden la gent gran, eduquen infants i joves en el lleure, defensen el medi ambient, dinamitzen l'entorn sòcio-cultural, etcètera, i que és una intervenció amb connotacions socials i culturals, i que es perllonga més enllà un fet puntual i arriba a constituir una vocació i un compromís personal amb un medi concret, amb una comunitat, amb unes persones. És un altre tipus de voluntariat que demostra un gran esperit de sacrifici i que està marcat per la constància i que, malgrat tot, no és ni tan lluit ni té l'oportunitat d'ocupar planes de diaris i televisió. El país necessita persones voluntàries i organitzacions de voluntariat. Associacions, perquè avui, en moments de descens com el que vivim calen persones amb conviccions profundes, capaces de transmetre confiança i de regenerar uns nous valors i una nova ètica col·lectiva.

Un país que no compti amb persones disposades a donar quelcom de si mateixes a canvi de res no serà un país en el sentit ple de la paraula. Un país en el sentit de comunitat es fa des de l'aportació i el treball desinteressat per molts. La gratuïtat, la generositat també serien eines de servei al país. La societat –terme molt impersonal que suggereix masses anònimes– ha de recuperar el sentit de comunitat que en situa el col·lectiu en una dimensió molt més humana, integradora i acollidora. El sentiment de comunitat és una eina d'enfortiment moral en tant que dona seguretat i suport, i els milers de voluntaris i voluntàries constitueixen un teixit humà que expressa la seva voluntat de país i de servei.

El voluntariat social o sòcio-cultural, a través del seu gest, ha contribuït a construir el país i ha fet uns valors de civisme i de participació, i alhora, amb aquest gest, també s'ha format ell mateix en un esperit de sacrifici i d'autoexigència, en un estil que no està en voga, però estarem d'acord que és el que dona la mesura de la humanitat que té una comunitat. I creiem que és aquella la realitat que cal reconèixer amb un guardó de la categoria de la Creu de Sant Jordi, perquè el seu servei al país ve de lluny i és perllonga vers el futur, adequant-se a la realitat present dels nostres dies, suplint mancances i molt sovint buits deixats per l'Administració i fent front de manera àgil i ràpida als problemes que sorgeixen constantment. Seria –així ho volem manifestar nosaltres– un greuge comparatiu atorgar aquest guardó a una manifestació concreta tan puntual i efímera, respecte al voluntariat de sempre que ha fet de la constància i del compromís el seus principals actius.

I la darrera raó per la qual no estem d'acord amb la petició és la següent. Segons el decret 457/1981, del 18 de desembre, sobre la creació de la Creu de Sant Jordi de la Generalitat de Catalunya, en l'article tercer podem llegir: «L'atorgament de la distinció serà fet per decret, a proposta del president o d'un conseller, previ acord del Consell Executiu.» I en l'apartat «única» diu: «En ocasió de la promul-

gació del present decret, serà feta la concessió d'aquesta condecoració a cert nombre de personalitats a criteri del Consell Executiu.» Ho repeteixo, il·lustres diputats i diputades: «a criteri del Consell Executiu».

És per tot això que no podem votar favorablement els dos punts de la Proposició no de llei a debat.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, il·lustre senyor diputat. Passem, doncs, a la votació d'aquesta Proposició no de llei.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta Proposició no de llei ha estat rebutjada per 9 vots a favor i 12 en contra.

Proposició no de llei sobre l'educació contra el racisme i la integració dels fills d'immigrants en el sistema general de l'ensenyament

Passem al punt següent de l'ordre del dia, debat i votació de la Proposició no de llei sobre l'educació contra el racisme i la integració dels fills d'immigrants en el sistema general de l'ensenyament, presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya. Té la paraula l'il·lustre diputat senyor Roc Fuentes.

El Sr. FUENTES: Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, com he dit, nosaltres hem presentat un seguit de proposicions no de llei que intenten que el Parlament de Catalunya expressi la seva sensibilitat indubtable davant dels problemes que es plantegen a tot Europa, però també a casa nostra: el racisme i la xenofòbia. I, per tant, en línia, com he dit també, amb les recomanacions de l'Informe Ford, aquesta Proposició no de llei recull textualment les recomanacions 71 i 72 de l'Informe Ford. I voldria assenyalar això perquè no voldria que s'interpretés —aquesta Proposició no de llei i altres— com una confrontació amb el Govern de la Generalitat, que nosaltres entenem que en aquesta matèria i en altres matèries té mancances molt importants, però he de dir també que aquestes mancances molt importants les tenim tots plegats i que nosaltres som conscients que també aquesta és una tasca que cal tirar endavant tots conjuntament, reconeixent les nostres pròpies insuficiències, reconeixent el fruit d'una formació que moltes vegades ens porta a tots plegats a tenir actituds que no es corresponen amb allò que realment nosaltres, per altra part, estem defensant.

Dic això perquè no m'agradaria entrar en si fa més o fa menys perquè, sens dubte, el Consell Executiu està tirant endavant determinades polítiques, però sens dubte també aquestes polítiques són marcadament insuficients; i ho són a nivell del Consell Executiu i ho són a nivell dels ajuntaments, i ho són a nivell de cadascú de nosaltres. Per tant, del que es tracta és de mirar de pressionar, de tirar endavant i, per tant, jo voldria donar aquest sentit constructiu a les meves proposicions no de llei —hi insisteixo—, no tant una con-

frontació de qui és més o menys defensor d'aquesta lluita contra el racisme, contra la xenofòbia, contra la discriminació, que jo en principi crec que tots partim d'aquests supòsits, però que alhora tots tenim també moltes insuficiències en la nostra activitat.

Per tant, nosaltres pensem que és imprescindible que l'educació contra el racisme s'introdueixi com a obligatòria en l'ensenyament primari; és a dir, no es tracta únicament que ja hi ha continguts en l'ensenyament, en la Constitució, naturalment, en tota la normativa del nostre país, que bandegen d'una manera clara el racisme, la xenofòbia; està condemnada constitucionalment la discriminació per aquestes raons, però jo crec que no ens podem conformar amb això. Tots sabem que això és absolutament insuficient, que calen mesures positives, mesures contra aquestes actituds i, per tant, aquestes mesures han d'abastar tots els camps; aquestes mesures van des de la informació al treball, a la vida quotidiana, a les relacions de cada dia a tots els àmbits institucionals i privats. Però hi ha un àmbit que és fonamental, que és l'àmbit de l'ensenyament, de la formació, de l'educació, l'àmbit primer de totes les persones. I, per tant, nosaltres pensem que això cal marcar-ho clarament, que s'ha d'introduir aquesta educació contra el racisme a l'ensenyament obligatori.

El segon punt, que fa referència a portar endavant, a tirar endavant polítiques sectorials que permetin que els fills dels immigrants estrangers i de la població autòctona siguin educats conjuntament. Se'm pot dir: «Home, ja hem parlat fa un moment que hi ha programes, naturalment, d'educació compensatòria en aquest sentit.» I és cert que hi són, però és cert que són absolutament insuficients, perquè, a més a més, hem de reconèixer objectivament que és molt difícil, que és molt difícil l'educació en aquestes condicions amb nois —com he dit abans— i noies que a vegades no coneixen cap dels nostres idiomes i, per tant, això requereix un esforç suplementari molt important, molt important. I l'esforç que es fa és insuficient, totalment insuficient.

Hi insisteixo: jo crec que és bo que aquesta Proposició no de llei en els termes que està plantejada, que són els termes —hi insisteixo— purament de les recomanacions 71 i 72 de l'Informe Ford, en aquest sentit que nosaltres donem a aquesta Proposició no de llei i a totes les altres proposicions no de llei que debatrem en el dia d'avui i que fan referència a aquestes qüestions, crec que seria molt bo que no entréssim en aquella discussió més planera de fins on es fa o fins on no es fa; fins on cal continuar o fins on cal endegar, sinó que realment aquesta voluntat, aquest desig comú, conjunt de tots plegats, l'expresséssim clarament amb aquesta Proposició no de llei, i per això jo els demano a tots vostès el seu vot favorable.

Moltes gràcies, senyor president, moltes gràcies, il·lustres diputades i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. A aquesta Proposició no de llei hi ha presentada una esmena del Grup Socialista; per defensar-la, té la paraula la senyora Dolors Torrent.

La Sra. TORRENT: Sí, senyor president. Nosaltres estem d'acord en l'esperit del que planteja la Proposició no de llei presentada pel Grup d'Iniciativa. Ara bé, nosaltres hem fet una esmena a l'apartat primer que creiem que és més factible, és més possible de portar a la pràctica i que —com deia abans—, estant d'acord amb l'esperit, creiem que enriqueix les possibilitats de l'apartat primer de la Proposició no de llei.

L'esmena diu: «El Departament d'Ensenyament incorporarà en el projecte educatiu l'objectiu transversal de l'ensenyament contra el racisme en l'ensenyament primari i secundari per tal que s'incorpori al projecte educatiu de centre.» Creiem que el tema de l'ensenyament contra el racisme ha de ser obligatori —és un imperatiu, jo diria—, però no en el sentit, potser, de matèria obligatòria, sense negar-la, com si es tractés d'una assignatura. Nosaltres creiem que la LOGSE planteja molt correctament el tema dels ensenyaments transversals en el sentit que afecten el conjunt de les matèries que s'imparteixen i que ha d'estar present en el centre educatiu.

El tema de l'educació contra el racisme o la xenofòbia ha de formar part del projecte educatiu del centre, no contemplat —creiem— des de l'òptica d'un objectiu lineal, sinó com un objectiu final a aconseguir en el sentit que els alumnes no facin simplement una assignatura, una matèria específica en un moment donat, sinó que durant tota l'educació s'impregni d'aquesta orientació. Per tant, creiem que des del punt de vista del projecte educatiu de centre el més correcte és que s'incorpori l'ensenyament, l'educació contra el racisme i la xenofòbia.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, il·lustre senyora diputada. Ara, pel Grup Popular, té la paraula el senyor Pujol.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: *(Per raons tècniques, no han quedat enregistrats els primers mots de la intervenció de l'orador.)* ...és el que millor permet realitzar l'ésser humà com a tot allò que és, no només com a membre d'una nació, d'un estat, d'un barri, d'una ciutat, membre d'una família, d'una corporació professional, d'una opció partidista, d'una religió, d'una llengua, d'una cultura. Amb paraules similars, l'ex-president de l'antiga República Federal de Txecoslovàquia, Václav Havel, va acceptar el doctorat *honoris causa* per la Universitat Lehigh de Bethlehem.

Sense una educació cívica fonamentada en els drets humans, en la seva universalitat, en la seva autosuficiència, fonamentada en la dignitat natural de la persona humana, no en el reconeixement positiu pels estats i els respectius ordenaments jurídics, ens trobarem amb uns creixents problemes d'incomprensió interna a les nostres societats. El racisme neix sempre de la manca de reconeixement de la humanitat del proïsme, unes vegades per raó de la diferència de religió, altres per la diferència de color o de llengua. Per lluitar contra el racisme no n'hi ha prou a fer lleis que penalitzin els comportaments que responen a prejudicis racials o religiosos; cal, a més, afegir mesures de formació de la consciència ètica de les noves generacions, i això s'ha de traduir,

com formula la Proposició no de llei, en la promoció educativa dels valors d'universalitat dels drets humans.

Per altra banda, el reconeixement de la dignitat de l'ésser humà ha d'implicar per pura lògica una política educativa que eviti qualsevol discriminació en contra dels fills dels immigrants, fora de les discriminacions positives adients per afavorir l'aprenentatge de les nostres llengües i l'assoliment dels objectius curriculars tenint en compte les diferències culturals existents entre aquests nois i els estudiants catalans.

Per aquestes raons, votarem en sentit favorable la Proposició no de llei, i també en cas que el grup proponent acceptés l'esmena presentada pel Grup Socialista; encara que esmenes de modificació que canvien l'estructura de la proposta ens semblen poc operatives i és millor recolzar i diferenciar-se en el posicionament que modificar amb el risc que el proponent no ho accepti i veure's d'aquesta manera obligat a votar en contra encara que no tingui arguments per oposar-s'hi.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, il·lustre senyor diputat. Ara, pel Grup d'Esquerra Republicana, el senyor Bargalló té la paraula.

El Sr. BARGALLÓ: Sí, senyor president, gràcies. Il·lustres senyores i senyors diputats, l'ordre del dia de la Comissió avui ens permet parlar diverses vegades, reflexionar diverses vegades sobre aspectes col·laterals del mateix tema central, que és el respecte a l'altre, el respecte a l'altra persona, sigui del gènere que sigui i del color de pell que sigui, pensi el que pensi, parli com parli, hagi nascut on hagi nascut. I, especialment, el respecte a l'altre, si no pensa com nosaltres, si no parla com nosaltres, si no ha nascut on hem nascut nosaltres, si no té el color de pell que tenim nosaltres, si no té la religió que tenim nosaltres o si no és ateu de la manera que ho som nosaltres, tant se val.

Pot ser un debat sectorialitzat, pot ser un debat sectorialitzat perquè són diversos aspectes que van sortint en les proposicions no de llei presentades pel Grup d'Iniciativa i en una altra presentada pel nostre Grup que també coincideix en el plantejament.

De fet, podríem anar discutint aspecte per aspecte i podríem estar discutint si allò al qual insta el Govern, el Grup d'Iniciativa, ja ho fa el Govern o no ho fa el Govern, o ho fa bé o no ho fa bé, o ho fa millor, o ho fa pitjor. Però em sembla que les proposicions no de llei d'Iniciativa, tant com la que defensem posteriorment el nostre Grup, no van dirigides —com deia el diputat senyor Fuentes— a esmenar la plana al Govern, a demanar rectificacions, sinó que jo diria que van dirigides que avui sortim d'aquí amb un missatge cap a la població, però especialment cap a uns elements tan significatius de la població com són els educadors i els encarregats dels mitjans d'informació —els comunicadors—, que el Parlament de Catalunya encoratja un cop més, emfatitza un cop més —i un cop més, vol dir, no l'últim, perquè hauran de ser encara bastants més els cops— en aquesta necessària prevenció de la societat contra aquells que no respecten les

creences o el color de pell dels altres, en el fons la prevenció de la societat contra aquells que no respecten i no permeten l'existència d'un altre.

Per defensar aquest altre amb el convenciment que nosaltres aquí potser no som els altres, però que en qualsevol altre lloc del món som immediatament els altres, i que, per tant, ni que sigui tan sols com un mínim sistema d'autodefensa i d'autodefensa com a éssers civilitzats, com a persones racionals, ens agradaria al nostre Grup que avui sortíssim d'aquí amb totes aquestes proposicions no de llei aprovades –hi insisteixo–, no com a voluntat d'esmenar la plana al Govern, sinó la voluntat d'oferir un altre missatge conjunt i unànim de la classe política, una classe que, si bé no passa pels seus millors moments pel que fa justament al respecte del seu missatge ètic, sí, però, que té oportunitats de redreçar-lo, i jo vull dir que aquesta és una d'aquestes oportunitats.

Per tant, el nostre Grup votarà a favor d'aquesta Proposició no de llei; votarà a favor de les subsegüents d'Iniciativa; farem posteriors posicionaments, molt més curts, perquè ens fa l'efecte que el que volíem dir ja està dit. En tot cas, demanaríem a la resta de grups que també fessin aquest vot favorable.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, il·lustre senyor diputat. Per posicionar-se, té ara la paraula el representant de Convergència i Unió, el senyor Varela.

El Sr. VARELA: Gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, bé, la qüestió que planteja el senyor Roc Fuentes és molt important, i el to que ell ha adoptat –que és el de sempre, per altra banda– s'ha d'agrair, i realment no és una qüestió que jo tampoc l'entenc, l'entenc, com a confrontació amb el Govern. Ha de ser així, perquè en el que demanen, els objectius, la sensibilitat és la mateixa, però ell mateix ha dit que la principal motivació que l'impellia a presentar aquesta Proposició no de llei era que el Parlament expressi «una sensibilitat indubtable respecte al racisme i la xenofòbia» –aquestes són les paraules que em sembla que ha dit. I em sembla que el Parlament ja expressa a bastament aquesta sensibilitat respecte al racisme i la xenofòbia. Per exemple, sense anar més lluny, s'acaben de crear les comissions per estudiar la problemàtica sobre els immigrants, i aquesta setmana mateix s'ha creat la Comissió sobre la Problemàtica del Tercer Món, presidida per una persona del seu Grup, la qual a més s'ha ampliat no solament al Tercer Món, sinó que es va acordar per unanimitat ampliar-la als drets humans.

Per tant, aquesta sensibilitat respecte a aquesta qüestió tan dramàtica del racisme i la xenofòbia, el Parlament l'expressa a bastament, i no caldria, doncs, que aquesta es veiés reduïda al motiu essencial de la Proposició no de llei. I la Proposició no de llei va a aspectes concrets de la tasca educativa del Departament d'Ensenyament, i el nostre Grup pensa que el que proposa l'il·lustre diputat senyor Roc Fuentes, doncs, ja s'està duent a terme per part del Departament d'Ensenyament.

Per tant, nosaltres votarem en contra de la seva Proposició no de llei, però voldria que quedés molt clar que no és, el nostre sentit de rebuig, no és perquè no estiguem d'acord, en absolut, amb els seus plantejaments d'aquesta sensibilitat respecte a aquesta qüestió, sinó perquè pensem que tota la tasca que fa el Departament d'Ensenyament ja va en aquest sentit, no solament per l'educació compensatòria, sinó –perquè ja n'ha parlat abans el diputat senyor Vila Foruny–, sinó, per exemple, en el Pla general de formació permanent del professorat. També el Departament d'Ensenyament hi està incidint en atendre la formació de mestres que tinguin al seu càrrec alumnes amb risc de marginació social. S'han establert convenis amb associacions culturals, Bayt Al'Thaqafa, de la Casa de Cultura, per atendre classes de llengua i cultura àrabs, etcètera, que hi ha moltes actuacions concretes i de gran abast que, evidentment, sempre es pot pensar i s'ha de pretendre fer-ne més, però que en general considerem que el que fa el Departament d'Ensenyament és suficient i no cal aprovar aquesta Proposició no de llei. I el mateix passa amb l'esmena que presenta el Grup Socialista.

Evidentment aquesta qüestió de la lluita contra el racisme ha d'impregnar tot el projecte educatiu –estem d'acord amb la diputada Dolors Torrent–, però això, amb les instruccions, els decrets que elabora el Departament d'Ensenyament, això..., i especialment la praxi, la sensibilitat dels mestres a Catalunya fa que aquesta qüestió que ella planteja, i que és necessària, ja sigui una realitat, afortunadament, a Catalunya.

Per tot això, nosaltres votarem en contra tant de la Proposició no de llei que presenta el senyor Roc Fuentes com de l'esmena que ha presentat Dolors Torrent.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Varela. El senyor Roc Fuentes, per posicionar-se sobre l'esmena del Grup Socialista, té la paraula.

El Sr. FUENTES: Moltes gràcies, senyor president. De tota manera, nosaltres hem d'expressar, si m'ho permet, la nostra admiració per tenir un govern tan perfecte que mai no hi ha cap matèria que el puguem impulsar. Tot el que plantejem resulta que ja està fet.

Malauradament, l'educació contra el racisme no està en el nostre ensenyament. No hi és. Altra cosa és que els plans d'educació compensatòria siguin més grans o siguin més petits. Nosaltres pensem que són molt insuficients. L'educació contra el racisme no hi és. No hi és, en el nostre ensenyament. Una altra cosa és que hi hagi els elements –hi insisteixo– que estableix la Constitució de no discriminació, però això no hi és.

En qualsevol cas, nosaltres acceptarem l'esmena del Grup Socialista, perquè no preteníem pas marcar en el nostre redactat que hagués de ser una assignatura específica. Nosaltres pensem que no ha de ser una assignatura específica, que certament ha d'impregnar els continguts de l'ensenyament, però en un sentit positiu: ha d'existir, com a diferents matèries, en diferents àmbits, però ha d'existir. Ha de ser, per tant, una actuació positiva, no una actuació pura-

ment negativa de dir: no hi ha matèria que marqui discriminacions, que parli de discriminacions. No, no, plantegem que hi hagi matèria que expressi clarament –clarament– aquesta actitud contra el racisme, que és una qüestió diferent. I això és el que pretén la Proposició no de llei.

La proposició socialista, jo crec que té la virtut –i ho he de dir– d'explicar molt clarament aquest objectiu; per tant, que això s'ha de fer d'una forma transversal, a tots els àmbits, a totes les matèries, ha d'impregnar tot l'ensenyament. I alhora té una altra virtut, des del meu punt de vista, que és que nosaltres parlem de l'ensenyament primari i aquí es parla del primari i del secundari. És evident que nosaltres estem d'acord que ha de ser el primari i que ha de ser el secundari, que ha de ser en tots els àmbits.

Per tant, molt gustosament acceptem l'esmena del Grup Socialista, que pensem molt sincerament que millora el nostre redactat, i lamentem profundament que per part del Grup de la majoria no s'accepti aquesta Proposició no de llei que hem intentat que tingués aquest sentit constructiu, expressant les mancances del Govern, sens dubte, però alhora expressant també les mancances nostres i del conjunt de la societat en aquests temes.

Res més, senyor president, i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Roc Fuentes.

Anem a votar ara, doncs, la Proposició no de llei amb l'esmena inclosa.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta Proposició no de llei ha quedat rebutjada per 11 vots a favor i 12 en contra.

Proposició no de llei sobre una campanya de sensibilització dels professionals dels mitjans de comunicació envers la importància de llur paper en l'eliminació dels prejudicis racials i xenòfobs

Passem ara al punt cinquè de l'ordre del dia: debat i votació de la Proposició no de llei sobre una campanya de sensibilització dels professionals dels mitjans de comunicació envers la importància de llur paper en l'eliminació dels prejudicis racials i xenòfobs, presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya. Té la paraula el senyor Roc Fuentes.

El Sr. FUENTES: Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, aquesta Proposició no de llei recull la recomanació número 28 de l'Informe Ford del Parlament europeu, que posa l'accent en un àmbit extraordinàriament important a l'hora d'eliminar el prejudici racials i xenòfobs, que és el dels mitjans de comunicació. Els mitjans de comunicació, en una societat democràtica, informen i opinen i, des del meu punt de vista, crec que en la nostra societat això es fa expressant el que es dona al nostre país. Com és obvi, els mitjans de comunicació, com qualsevol altra activitat humana, són susceptibles a la crítica en aquelles actuacions no encertades, però jo crec que aquí no

es tracta tant d'anar o no a censurar els mitjans de comunicació per una actuació concreta, sinó que els mitjans de comunicació moltes vegades expressen el que està en la societat, i en la societat, en molts casos, s'expressen fins i tot terminològicament actituds que en el fons comporten racisme i xenofòbia.

Tots haurem vist i tots ho veiem, en els mitjans de comunicació i també en les informacions habituals dels ciutadans, que davant de determinades notícies, davant de determinats delictes que es poden produir, segons qui sigui el que ha comès aquest delictes, s'expressa l'ètnia o no a què pertany. És evident que quan s'han produït fets tan horribles com els dels assassinats d'Alcàsser, ningú va dir: «aquests nois eren valencians de soca-rel», per exemple, –a ningú li va passar pel cap, això. En canvi –en canvi– tots sabem que hauria estat molt possible que si haguessin estat magribins s'hauria dit que eren dos magribins que havien assassinat aquestes noies. Ho poso com a exemple, precisament, de situacions que es produeixen; que es produeixen perquè la nostra societat ho expressa així moltes vegades i, per tant, els mitjans de comunicació, en molts casos, el que fan és expressar alguna cosa que està en el llenguatge col·loquial, en el llenguatge del carrer, que és fruit d'aquesta deformació que patim, en molt casos, a la nostra societat.

Per tant, aquesta campanya de sensibilització que demana el Parlament europeu i que nosaltres demanem aquí, ens sembla que és de tot punt imprescindible –hi insisteixo– perquè ho és també en tots els altres àmbits, però d'una manera especial i específica en els mitjans de comunicació.

Crec que tenen un paper molt important a jugar en l'eliminació d'aquests prejudicis racials i xenòfobs, especialment mitjançant el tractament adient de les notícies, és a dir, bandejant d'aquest tractament de les notícies aquests elements, a vegades d'una manera subliminal, però que tenen, sens dubte, continguts racistes.

Jo espero –jo espero– que totes les senyores diputades i els senyors diputats estaran d'acord amb aquesta Proposició no de llei, que és obvi que en aquest cas no comporta cap mena de crítica ni de censura al Govern de la Generalitat de Catalunya, però que sí que pensem que toca un tema molt important, i que si nosaltres analitzem com es donen moltes notícies al nostre país –hi ha moltes excepcions, sens dubte, però es donen els fets que jo he apuntat aquí–, veurem que és absolutament imprescindible, per avançar en aquesta línia que hem apuntat abans, que es tirin endavant aquests tipus de campanyes de sensibilització.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: No hi ha presentada cap esmena –gràcies, senyor Fuentes. Donem la paraula ara al representant del Grup Popular, senyor Pujol.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Senyor president, senyores i senyors diputats, el Grup Parlamentari Popular no creu que de forma generalitzada –amb excepcions puntuals, no representatives, del col·lectiu professional dels periodistes i de l'empresariat de la comunicació– es pugui parlar de prejudi-

cis racials i xenòfobs. Ben al contrari, els mitjans de comunicació són una consciència crítica que interpella els poders públics, sovint anant més enllà d'allò que podríem anomenar consens social.

Aquesta Proposició no de llei deixa entendre una percepció molt negativa del paper social dels mitjans de comunicació en la lluita contra el racisme i en defensa de la universalitat dels drets humans. El Grup Parlamentari Popular no comparteix aquesta valoració, raó per la qual ens abstindrem en la votació d'aquesta Proposició no de llei.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. Pel Grup d'Esquerra Republicana, el senyor Bargalló té la paraula.

El Sr. BARGALLÓ: Sí, senyor president. M'acabo de rellegir, amb tota la rapidesa que em permeten els meus pocs coneixements de lectura ràpida, la Proposició no de llei per intentar veure si és la mateixa que havia llegit feia dos minuts, i he comprovat que sí. El nostre Grup està absolutament a favor d'entendre que els mitjans de comunicació són molt importants a l'hora d'eliminar els prejudicis racials i xenòfobs i que, per tant, tot allò que sigui ajudar la seva tasca d'eliminació d'aquests prejudicis racials i xenòfobs és una feina justa i necessària, i per tant, evidentment, ens mantenim en el que ja havíem anunciat, en el nostre vot favorable.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, il·lustre senyor diputat. Pel Grup Socialista, té ara la paraula la senyora Torrent.

La Sra. TORRENT: Sí, senyor president. Miri, si em permet, acumularia la defensa d'aquesta i de la posterior, perquè em sembla que és bo que parlem dels temes que avui majoritàriament s'han tocat en aquest Parlament, però per no repetir-nos, perquè em sembla que els arguments són molt similars, doncs, ja faig la defensa...

El Sr. PRESIDENT: Pel Grup de Convergència i Unió hi ha cap inconvenient?

El Sr. CASTELLNOU: No, gràcies, senyor president, per la meua part, no. Però pot haver-hi potser algun altre problema...

El Sr. PRESIDENT: En els altres grups, hi ha cap inconvenient que s'acumulin les dues esmenes presentades? L'una fa referència al punt número 5, i l'altra fa referència al punt número 7.

La Sra. TORRENT: No són esmenes, no, són proposicions no de llei.

El Sr. PRESIDENT: Sí, sí, sí. Perdó.

La Sra. TORRENT: Jo ho dic, «en ares» de l'economia de temps, atesos els arguments que avui estan sortint, jo crec que correm el risc de ser reiteratius i, no ho sé, és només... Ara, si planteja algun problema, doncs, no em fa res defensar-la després, a mi.

Vull manifestar que estem d'acord, tant en aquesta Proposició no de llei com la que es defensarà posteriorment o seguidament. Sens dubte..., voldria dir en l'inici de les meves paraules que, sens dubte, tots estem impregnats de rerjudicis racistes i xenòfobs, per molt que ens sembli no estar-ho. Aquests prejudicis es manifesten de moltes mane-

res, àdhuc des del punt de vista del llenguatge i de les nostres expressions més populars. I campanyes -crec- com les que el Govern d'Espanya ha endegat contra la intolerància respecte als altres són per al conjunt dels ciutadans. Ara bé, creiem que des del punt de vista dels mitjans de comunicació pot fer-se més, una mica més encara del que es fa i sense ànim de ser exclusivistes, sinó entenent que aquests tipus de campanyes han d'anar dirigides al conjunt de la ciutadania per eradicar tots plegats els prejudicis racials i xenòfobs que puguem tenir, és important adreçar-nos als professionals dels mitjans de comunicació, com també ho és -important- adreçar-nos als professionals de la docència.

Creiem que els mitjans de comunicació tenen un impacte sobre l'opinió, sobre la població. De vegades els tractaments d'alguns temes indueixen a separar col·lectius, a no integrar, es potencien les diferències i, si bé entenem i respectem el dret a la diferència, això sempre s'ha de fer des de la visió de la tolerància i de la visió que les societats són plurals. Per tant, calen elements de reflexió sobre aquests temes per part de tots, i sens dubte també per part dels professionals dels mitjans de comunicació i també pels professionals de la docència i els educadors en general.

Estem a favor de les dues proposicions no de llei. Avui crec que la societat catalana es manifesta sensible a aquests temes; assentem, doncs, les bases perquè aquesta sensibilitat es mantingui i deixem l'herència a les noves generacions perquè no es puguin reproduir en la història fets que han deixat, sens dubte, una memòria en què la condició humana no queda ben parada.

Europa ha de significar, sens dubte, tolerància, obertura de mires, però no només entre els europeus nats, sinó entre tota la humanitat. Europa és i serà un pol de referència. Que ho sigui també per la tolerància i el respecte a l'altre. Contribuïm-hi, doncs, des de Catalunya.

Per tant, aquestes dues proposicions no de llei crec que van en aquesta direcció.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Torrent. (*El Sr. Codina demana per parlar.*) Sí, el senyor Codina, per quin motiu?

El Sr. CODINA: Sí. Si em permet, senyor president, perquè, com que hi ha hagut una defensa del punt número sisè i, en tot cas, per part del nostre Grup són dos els diputats que havien d'intervenir, un en el punt cinquè i l'altre al punt sisè, li demanem, senyor president, que en el moment que vostè ho cregui oportú puguin haver-hi les dues intervencions. Pel que fa referència a la número 5 ho farà el senyor Castellnou i per referència a la número 6 el senyor Varela.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Gràcies, senyor Codina. Aquesta presidència tenia entès, en tot cas, que quan arribi la Proposició no de llei número 6 voldrà dir que el Grup Socialista haurà fet el seu torn, ja.

El Sr. CODINA: Precisament, per intentar coordinar una miqueta tota la discussió oferim la possibilitat, quan ho cregui la presidència oportú, que per part nostra faríem dues intervencions.

El Sr. PRESIDENT: D'acord. Molt bé, molt bé.

Bé, ara, doncs, té la paraula el representant de Convergència i Unió per al seu posicionament.

El Sr. CASTELLNOU: Gràcies, senyor president. Bé, el nostre Grup comparteix la intenció i l'objectiu i la finalitat d'aquesta Proposició no de llei, però ens sembla que no es indicat aprovar-la pel que fa referència als mitjans de comunicació. Per ser breu, en aquesta intervenció, i tenint en compte la llargada de la Comissió, jo diria que per part nostra ens sembla que indicar com i de quina manera els professionals de la informació han de tractar les notícies o les opinions sobre racisme i xenofòbia seria contraindicat.

O sigui, la societat catalana és sensible a aquest tema; realment ho és. No som racistes, els catalans, i crec que ho hem demostrat i seria una «tonteria» pretendre ser-ho sent una barreja, com som, de fa molts segles i de molts llocs. Som sensibles –com dic– a aquesta qüestió, som responsables i creiem que també els professionals, que al capdavant són d'aquesta societat, també són responsables en la seva actuació, i els mitjans de comunicació tenen una actitud que és, des del nostre punt de vista, correcta en aquest tema. Certament, podia ser millor i sempre qualsevol acció pot ser millor, però l'actuació dels professionals dels mitjans de comunicació, els professionals de la informació, fins ara almenys, des del nostre punt de vista, és prou bona com per fer innecessària una actitud administrativa com la que es demana en aquesta Proposició no de llei, que a més a més podria ser fàcilment mal interpretada, i que segurament seria mal interpretada.

Per altra banda, jo voldria recordar a la Comissió que els periodistes de Catalunya, fa poc temps –poc abans d'acabar l'any 92–, varen dotar-se d'un codi deontològic que en el seu article 12 fa en bona part referència a l'actitud dels mitjans de comunicació en relació amb les notícies relatives al racisme. Si em permeten, jo llegiré una mica, parcialment, aquest article 12 del Codi deontològic dels periodistes de Catalunya, que diu: «Com a objectiu a actuar per part dels periodistes, fer-ho amb especial responsabilitat i rigor en el cas d'informacions o opinions amb continguts que puguin suscitar discriminacions per raons de sexe, de raça, de creences, etcètera.»

Per tant, jo personalment i el meu Grup entenem que aquest punt 12 del Codi deontològic dels periodistes de Catalunya és, ara com ara, almenys suficient, i que no cal que hi hagi, doncs, un programa, una campanya per part de la Generalitat que indiqui com i de quina manera els periodistes han de tractar els temes relatius al racisme.

Per tant, per aquests motius el nostre Grup votarà en contra d'aquesta Proposició no de llei.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, il·lustre diputat.

Passem ara, doncs, a la votació d'aquesta Proposició no de llei.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta Proposició no de llei ha quedat rebutjada per 7 vots a favor, 12 en contra i una abstenció.

Proposició no de llei sobre la dimensió multicultural i multiètnica i no discriminatòria dels programes educatius

Passem ara al punt següent de l'ordre del dia: debat i votació de la Proposició no de llei sobre la dimensió multicultural i multiètnica i no discriminatòria dels programes educatius, presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya. El senyor Roc Fuentes té la paraula.

El Sr. FUENTES: Moltes gràcies, senyor president. Com que, certament, en les anteriors proposicions no de llei s'han donat –sense massa èxit en moltes d'elles, per cert– els arguments del nostre Grup per a la seva defensa i aquí el que es tracta és de posar l'accent en els programes educatius i l'elaboració de material didàctic, fins i tot demanant el foment d'aquesta dimensió multicultural i multiètnica i, per tant, que tant els programes com el material això ho recullin, però és l'expressió d'aquesta voluntat, jo, si m'ho permet, no donaria més arguments. Donaria ja per defensada aquesta Proposició no de llei en els seus mateixos termes, que crec que són prou explícits, i tenint en compte l'ordre del dia establert per a avui, jo demanaria a les senyores diputades i als senyors diputats el seu vot favorable i donaria les gràcies a la presidència.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Roc Fuentes. Pel Grup Popular, el senyor Pujol té la paraula.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Senyor president, senyores i senyors diputats, per les mateixes raons expressades en el debat de l'anterior Proposició no de llei del mateix Grup Parlamentari, assenyalada amb el número 4 de l'ordre del dia, només manifestar que el Grup Parlamentari Popular votarà favorablement aquesta Proposició no de llei.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Pel Grup d'Esquerra Republicana, té la paraula el senyor Carod-Rovira.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Moltes gràcies, senyor president. Per anunciar el nostre vot favorable a aquesta Proposició no de llei.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Carod-Rovira, i també per la seva brevetat. Entenem, doncs, que el Grup Socialista ha fet ja el seu posicionament. Per tant, donaríem la paraula a l'il·lustre diputat senyor Varela.

El Sr. VARELA: Sí, gràcies, senyor president. També seré breu. Només un aclariment al senyor Fuentes per a la seva tranquil·litat: no crec pas que el Govern al qual donem suport es consideri perfecte, ni molt menys, ni tampoc els diputats que –ho torno a dir– li donem suport, que som conscients de les nostres mancances, però amb tot el respecte nosaltres pensem –pensem– que les coses que demana les compartim en el fons, però que l'acció de Govern, doncs, és suficient en aquest camp.

Només per aclarir, respecte als programes educatius..., i tinc aquí davant les instruccions, els objectius i materials curriculars relacionats amb l'educació multicultural i no discriminatòria corresponents a l'etapa d'ensenyament secundari, i també els mateixos respecte a l'educació infantil. Per tant, la seva afirmació que diu que no hi és, tan taxativa, d'abans, potser no ho és tant, de taxativa. Sí que hi és: aquests objectius del Departament, i essencialment l'actitud, tant del Govern com dels educadors, que és tant o més important que les lleis, l'actitud dels educadors.

Per tant, nosaltres considerem que aquesta Proposició no de llei, tot i que el sentit és útil i interessant, el que demana ja s'està fent amb la màxima capacitat possible per part del Govern i per això el nostre Grup no hi donarà..., votarà en contra.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Passem ara a la votació d'aquesta Proposició no de llei.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta Proposició no de llei ha estat rebutjada per 8 vots a favor i 12 en contra.

Proposició no de llei sobre la creació d'una cadena de televisió per satèl·lit, en català, per a cobrir l'àmbit de tots els països de llengua i cultura catalanes

Passem ara al punt número 7 de l'ordre del dia: debat i votació de la Proposició no de llei sobre la creació d'una cadena de televisió per satèl·lit, en català, per a cobrir l'àmbit de tots els països de llengua i cultura catalanes, presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya. El senyor Roc Fuentes té la paraula.

El Sr. FUENTES: Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, aquesta Proposició no de llei ve motivada per la nostra preocupació pel camí que està seguint al nostre país, a Catalunya i a l'Estat espanyol, el desenvolupament de les noves tecnologies de comunicació pel que fa referència a la televisió, i molt en especial a la regulació de la televisió per satèl·lit. Quan nosaltres vàrem presentar aquesta Proposició no de llei, que va ser el 10 de novembre, encara no s'havia aprovat per les Corts Generals la Llei reguladora de la televisió per satèl·lit. Encara era possible —i nosaltres vàrem intentar-ho mitjançant esmenes— que en aquesta Llei es pogués recollir la possibilitat que les televisions autonòmiques poguessin accedir, soles o conjuntament, a un canal de televisió per satèl·lit.

Malauradament, aquestes esmenes no van ésser recollides i la Llei no preveu precisament això. És curiós que l'Estat espanyol, l'Estatut de Ràdio i Televisió i després la Llei de les televisions privades, entén la televisió com un servei públic, però com un servei públic de titularitat estatal, entenent «estatal» en el sentit més restrictiu, per tant, com un

servei del qual és titular el Govern central —per dir-ho amb paraules directes—, no com un servei públic, per tant de titularitat pública i que pot —aquesta titularitat— ser exercida per l'Estat central, per les comunitats autònomes, per altres poders públics.

Aquest és un defecte, des del nostre punt de vista, que expressa una visió centralista que ha comportat i comporta greus problemes per a l'espai comunicacional català, que ens ha comportat el fet que les televisions privades, majoritàriament, gairebé d'una manera absoluta, s'expressen en llengua castellana, i per tant la relació que hi havia entre les cadenes de televisió en català a Catalunya i les cadenes de televisió en castellà va cada vegada pitjor, des del punt de vista de normalització lingüística i cultural a Catalunya; és a dir, estem perdent percentatge important, i cada vegada més.

També nosaltres vàrem intentar esmenar, per la via d'una proposició en el Senat i per la via d'una proposició no de llei aquí al Parlament de Catalunya, aquesta situació mitjançant la modificació de la Llei de les televisions privades, que no va funcionar. Nosaltres preteníem que les televisions privades obligatòriament en l'àmbit de llengua i cultura catalanes haguessin de tenir un nombre de programes en català, com a mínim, del 50%. Tot això no ha estat possible, i ara ens trobem davant del fet que la televisió per satèl·lit, els cinc canals que en principi es podran utilitzar a la televisió per satèl·lit sembla que dos seran per a la Televisió Espanyola —per a la Televisió Espanyola, per tant, en programació en castellà, o com a mínim d'una manera molt majoritària en castellà—, i per altra part hi ha la possibilitat d'accedir-hi per la via de les empreses privades, les concessionàries actuals o altres concessionàries.

Bé, nosaltres quan vàrem plantejar aquesta Proposició no de llei —com dic— encara no s'havia aprovat aquesta Llei, però sí que vàrem intentar obrir una possibilitat que, fos quin fos el resultat final d'aquesta Llei, pogués ser acceptable i pogués ser viable. Tots sabem que un canal de televisió per satèl·lit té un cost molt elevat, molt important. Per tant, per aconseguir nosaltres que aquest àmbit comunicacional estigui cobert per una entitat que emeti en català no és fàcil —ja ho dic d'entrada—; no és fàcil perquè a més a més és molt car i, per tant, s'hauria d'anar a competir i s'hauria d'anar a buscar aquesta concessió —entenem nosaltres— amb participació pública i amb participació privada. I per això el que hem fet en la Proposició no de llei és deixar moltes portes obertes, però sí intentar que aquesta voluntat s'expressi clarament; és a dir, la voluntat que nosaltres tinguem cobert aquest espai comunicacional amb una cadena de televisió per satèl·lit en català, que pugui tenir l'abast dels Països Catalans, i que possibilita, fins i tot, anar més enllà.

Curiosament en aquests dies —jo suposo que s'hi han trobat altres senyores diputades i senyors diputats— hi ha hagut emigrants catalans que estan a l'estranger que s'han adreçat sobre el problema que ells pateixen: que reben o poden rebre televisió en llengua castellana, però no televisió en llengua catalana fora de Catalunya. És clar, jo li dic que això ens semblava realment important, però que realment els

nostres problemes més grossos els tenim ara perquè a Catalunya en l'àmbit de llengua i cultura catalana puguem tenir realment aquests mitjans propis d'una manera suficient.

Com deia, la Proposició no de llei què pretén? Pretén cridar l'atenció sobre aquest problema; pretén demanar al Consell Executiu que porti a terme els estudis –i ho dic així, precisament, perquè sé les dificultats que això té– i, si s'escau, proposes per a la creació d'una cadena de televisió per satèl·lit en català que permeti cobrir l'àmbit de tots els països de la nostra llengua i cultura, endegant les gestions corresponents amb les entitats públiques i privades que podrien participar en la seva creació, gestió i finançament.

Jo sé que ara en el moment de debatre aquesta Proposició no de llei això realment és molt urgent, perquè ja ha sortit a la premsa, ja s'ha anunciat com funcionarà la concessió d'aquests canals; com dic, tres poden ser per a empreses privades, per a entitats privades, però jo crec que la Llei permet i el Reglament i qualsevol interpretació adequada permet que això pugui ser fet perfectament amb la participació de les nostres entitats públiques. En qualsevol cas, nosaltres som conscients que és un tema de molta complexitat, que és un tema de molt cost, i per això la nostra Proposició no de llei jo entenc que no és gens agosarada i el que demana és que això s'estudiï, que es vegi la importància que té això, perquè en el cas contrari continuarem perdent parcel·les importantíssimes en els mitjans de comunicació i l'esforç que estem fent dia a dia per anar normalitzant la nostra llengua i la nostra cultura el podem perdre d'una manera molt més accelerada per aquesta via, si perdem, com sembla que estem perdent, el tren dels mitjans de comunicació.

Per tot això jo demano a les senyores diputades i als senyors diputats una votació favorable per a aquesta Proposició no de llei, que expressa bàsicament aquesta voluntat i aquesta intenció, no pas, com és obvi, cap mandat imperatiu al Consell Executiu.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Roc Fuentes. A aquesta Proposició no de llei hi ha presentada una esmena pel Grup Socialista. Per defensar-la, té la paraula el senyor Sobrequés.

El Sr. SOBREQUÉS: Senyores i senyors diputats, el Grup Socialista ha estat sempre favorable a la col·laboració amb els països de parla catalana, el País Valencià i les Illes, en l'àmbit de la cooperació televisiva –en català, s'entén. És per això que el nostre Grup i el nostre partit s'han manifestat des de sempre partidaris que la Televisió de Catalunya arribi al País Valencià i a les Illes, com som també clarament favorables que la televisió del País Valencià arribi a Catalunya. Aquest convenciment ens ha portat en ocasions a realitzar gestions per vèncer dificultats i incomprensions i, en definitiva, a fer possible que la televisió de Catalunya arribés a altres àmbits dels països de parla catalana.

Aquesta col·laboració, aquesta cooperació és avui, constitucionalment, estatutàriament, políticament, possible; no comporta despeses afegides importants, ans tot el contrari,

pot comportar beneficis perquè, si s'eixampla l'univers d'espectadors, doncs augmenten els beneficis, els ingressos publicitaris, per exemple. I aquesta col·laboració creiem nosaltres que pot donar resposta als objectius nacionals que es proposa, que pretén, la Proposició no de llei del Grup d'Iniciativa per Catalunya.

D'altra banda, la situació geogràfica dels països de parla catalana, la Catalunya Nord, el Rosselló, la Catalunya del Principat, el País Valencià i les Illes, permet que la intercomunicació televisiva no necessiti, per ara, d'un canal per satèl·lit, la qual cosa comportaria –com ha dit el senyor Roc Fuentes– despeses econòmiques molt importants que no és el moment d'assumir si tenim en compte el fort, el greu dèficit que té actualment la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió.

És amb base en aquests principis i a aquesta realitat que el Grup Socialista ha presentat una esmena que diu el següent: «El Parlament de Catalunya insta el Consell Executiu a estudiar i a elaborar propostes de col·laboració amb el País Valencià i les Illes Balears en matèria de política lingüística aplicada al mitjà televisiu.»

Nosaltres considerem que aquesta esmena..., que en aquesta esmena pot haver-hi consens; no entendríem que el Grup majoritari ens digués, com ens va dient al llarg d'aquesta sessió d'avui, doncs, que hi està completament d'acord, però que hi vota en contra –encara aquest modest diputat està astorat de com el Grup de Convergència i Unió ha pogut votar negativament l'atorgament de la medalla de Sant Jordi als voluntaris olímpics, després d'haver dit que pràcticament, doncs, s'hi estava d'acord–; creiem que aquesta esmena, doncs, pot despertar un consens unànime de tots els grups de la cambra i és amb aquest esperit que nosaltres l'hem presentada.

D'altra banda, l'esmena socialista crec que recull també l'esperit de la Proposició d'Iniciativa per Catalunya i és per això que en demanem el vot favorable. Coherents amb això i reiterant que no som contraris a allò que es proposa al text d'Iniciativa per Catalunya, ens abstindrem en la votació d'aquesta Proposició no de llei demanant el vot favorable de tots els grups de la cambra per a l'esmena socialista que –ho repeteixo– té com a objectiu potenciar la col·laboració lingüística dels països de parla catalana en l'àmbit televisiu.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. Ara el senyor Pujol, pel Grup Popular, té la paraula per posicionar-se.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Senyor president, senyores i senyors diputats, no sembla raonable, quan no existeixen recursos per donar resposta a les necessitats del camp català per recolzar les nostres indústries o per mantenir el finançament de les prestacions farmacèutiques, que aquesta Comissió doni llum verda a una proposició no de llei que implicaria un fort increment de la despesa corrent pública sense cap proporcionalitat en els seus efectes socials.

Nosaltres compartim l'esperit de l'esmena presentada pel Grup Parlamentari Socialista quant al fet que implica enfor-

tir la col·laboració amb els governs autonòmics valencià i balear en matèria de política lingüística aplicada al mitjà televisiu. Això no implica un increment substancial de les despeses corrents, cosa que provocaria de forma inevitable la formulació de la Proposició no de llei a debat, que el Grup Parlamentari Popular votarà en sentit negatiu, i en sentit positiu si s'accepta l'esmena socialista.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. Té ara la paraula, per Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre diputat senyor Carod-Rovira.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Moltes gràcies, senyor president. El Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya ja va presentar fa uns mesos un punt específic en una moció subsegüent a una interpel·lació sobre la presència de les comunitats catalanes a l'exterior, un punt específic que feia referència a la conveniència que els mitjans de comunicació àudio-visual de caràcter públic estatal incorporessin en la seva programació regular la realitat plurilingüística reconeguda constitucionalment i estatutàriament en el mateix territori de l'Estat. Per tant, ja vam, en el seu moment, apuntar la conveniència que les emissions internacionals de Televisió Espanyola via satèl·lit incorporessin una programació específica en llengua catalana.

En el seu moment, també aquest mateix Grup Parlamentari va presentar, i encara no ha pogut passar per la comissió corresponent, una proposició no de llei relativa a la paradoxa que ens trobem en aquests moments quan ja existeix un àmbit comunicatiu a nivell europeu on les fronteres televisives han estat abatudes per la realitat del mitjà, que avui a l'interior del territori del domini lingüístic català l'autorització oficial dels organismes pertinents de l'Estat ha permès, donant determinades freqüències a uns canals de televisió privada en llengua castellana, que TV3 deixi de veure's en part de les Illes Balears. Per tant, un nou element de caràcter profundament negatiu que no pot ser deixat de banda en la consideració que estem fent en aquests moments.

Nosaltres no tenim cap dubte, i semblava que sí que el tingués en el seu moment el senyor Roc Fuentes quan plantejava la seva proposició no de llei, que d'alguna forma es manifestava estranyat del que en podíem dir el fet que un servei públic de l'Estat espanyol tingués aquest oblit tan clar d'aquesta realitat plurilingüe i pluricultural. Nosaltres mai no hem tingut dubtes sobre quina era la propietat nacional de l'Estat espanyol i, per tant, l'Estat espanyol fa i actua perfectament amb tota coherència amb el que ha fet sempre.

En relació, doncs, amb el tema que ens ocupa, aquesta proposta d'Iniciativa per Catalunya tindrà, per lògica i per coherència amb anteriors iniciatives parlamentàries nostres, el vot favorable. Voldríem recordar, en tot cas, que també en el seu moment Esquerra Republicana, a través dels diputats d'Eusko Alkartasuna en el Parlament espanyol, vam presentar esmenes a la Llei relativa a la comunicació televisiva via satèl·lit en el cas de l'Hispasat; esmenes que no van prosperar; probablement, entre altres coses, van tenir un

nombre reduït de vots, entre altres coses perquè en el moment on passaven les esmenes relatives a la presència de la llengua catalana, almenys en un dels cinc canals, en una de les cinc freqüències d'aquest satèl·lit, no hi havia presents en la votació els diputats del Grup Català —recordem que l'esmena feia referència a la llengua catalana.

I, per altra banda, el que sí que queda clar és que, si aquesta Proposició no de llei fos aprovada, el que sí que faríem seria una recomanació estrictament de caràcter tècnic, tenint en compte que els canals d'Hispasat, la cobertura legal no té..., en cap moment ha previst la possibilitat que televisions de llengua diferent a la castellana hi siguin presents, per tant, a través dels organismes públics les comunitats autònomes que en disposen fóra bo que no s'utilitzés aquest Hispasat. Però, és que, a més a més, resulta, com hem pogut llegir als diaris aquests darrers dies, que la mai prou ponderada aportació tecnològica espanyola al satèl·lit Hispasat ha permès que en aquests moments el satèl·lit en qüestió no funcioni. En tot cas, posats a fer, com que la despesa serà important, val la pena que ho fem per una via més seriosa i més fiable des del punt de vista tecnològic, que no sigui l'Hispasat. I segur que el Govern, si això s'aprova, tindrà l'oportunitat de triar quina és la via més adequada.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. Ara, per posicionar-se, té la paraula el senyor Castellnou, pel Grup de Convergència i Unió.

El Sr. CASTELLNOU: Gràcies, senyor president. Al meu entendre aquesta Proposició no de llei té un gran inconvenient i és que tota la legislació vigent hi és en contra. Llavors, l'acord que es pogués prendre en aquesta Comissió sobre això seria un acord perfectament inútil, perfectament inviable i em sap molt de greu perquè l'interès seria, per part del nostre Grup, per part meua, en el tema aquest dels mitjans de comunicació via satèl·lit i per televisió, que la situació legal fos una altra ben diferent.

Però en aquests moments i com és sabut, les competències en els centres de mitjans de comunicació social es configuren sota un règim que se'n diu de compartició amb el Govern central. O sigui, a aquest darrer li correspon la legislació bàsica, que té una funció delimitadora de les competències autonòmiques. A la Generalitat de Catalunya li correspon el desenvolupament legislatiu i l'execució en els termes establerts per les lleis bàsiques, principalment pel que fa a la televisió.

La Constitució espanyola reserva a l'Estat la competència exclusiva per a l'establiment de les normes bàsiques de premsa, ràdio i televisió. I en aquest sentit, la LOT, o sigui, la Llei d'ordenament de les telecomunicacions, en el seu article 8, deixa ben clara la competència exclusiva de l'Estat, pel que fa a l'ús del satèl·lit. Si em permet, llegiré aquest article 8, traduint-lo, que diu: «La utilització del domini públic radioelèctric a partir de satèl·lits de comunicacions es troba sotmesa al dret internacional. La seva explotació en l'àmbit de sobirania espanyola queda reservada a l'Estat, que la podrà realitzar en la forma que es disposi en virtut de concerts amb organismes internacionals o en alguna de les

modalitats de gestió, indirecta o directa, previstes en la present Llei.»

Al mateix temps, la Llei de televisió per satèl·lit, que com s'ha dit abans va ser aprovada poc abans d'acabar l'any 92, distingeix clarament entre la gestió directa del servei, que s'encomana a Radio y Televisión Española, sense tenir en compte les reivindicacions de les televisions autonòmiques i, en el cas de Catalunya, restringint el desenvolupament de l'article 6.3 de l'Estatut i la gestió indirecta. Per regulació d'aquesta darrera prenc com a referència la Llei de la televisió privada, la Llei 10 de l'any 88, que com ja és conegut també discrimina les televisions autonòmiques, quan en el seu article 4 especifica que les concessions només s'atorgaran a televisions d'àmbit estatal.

Això em fa pensar a mi que la legislació actual fa del tot inviable aquesta Proposició i que, probablement, des del meu punt de vista, la condició establerta en aquest article 4 que acabo de citar potser podria ser satisfeta a través de la FORTA, però dubto també que a aquest organisme l'interessés una cadena de cobertura només per als Països Catalans.

Per tant, l'Estat es reserva de forma gairebé exclusiva, i si m'ho permet, gairebé obsessiva, tota competència sobre el desenvolupament de les noves tecnologies i, en cap cas, no té en compte la realitat plurinacional que la Constitució reconeix.

Per altra banda, o al mateix temps, la Llei de tercers canals prohibeix expressament una cadena de televisió que cobreixi tots els Països Catalans. I ja coneixem la desafortunada història d'actuacions restrictives, o sigui, ocupació de freqüències per part del Govern socialista contra TV3, tant al País Valencià com, darrerament, a les Illes.

Per tant, al nostre parer, aquesta Proposició no solucionaria res, no serviria de res, en aquests moments, aprovar-la. Francament, no té cap interès aprovar-la mentre la legislació vigent sigui la que és, però voldria dir també, en relació amb això que diu el senyor Fuentes, que per part dels serveis de la Generalitat sí que s'estan estudiant possibilitats de poder fer algun treball en aquest sentit, però possibilitats que d'alguna manera han de treballar les lleis vigents, interpretant-les en el sentit favorable per a Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. El senyor Roc Fuentes, per posicionar-se sobre l'esmena del Grup Socialista.

El Sr. FUENTES: Moltes gràcies, senyor president. Si em permet, encara que sigui en mig minut, jo l'únic que volia aclarir, abans d'això, aclarir jo crec que un malentès jurídic. Jo he començat dient que realment es reserva l'Estat central la competència d'una manera absolutament abusiva, és a dir, entén servei públic, però nostre. Per tant, sense un paper per a les comunitats autònomes, sense tenir en compte la realitat nacional de Catalunya.

Ara, també he de dir que, malgrat que nosaltres vàrem presentar esmenes, les vam presentar en aquest sentit. Jo quan vaig preparar aquesta Proposició no de llei, la veritat

és que jo em temia molt que aquestes esmenes no prosperessin i, aleshores, la Proposició no de llei no està en contradicció amb el que diu la Llei, perquè jo no dic aquí que hagi de ser públic això. També volia dir aquí algunes afirmacions. Jo no dic que la Generalitat ni les entitats públiques de Catalunya hagin de posar exclusivament els diners; no, no. Jo dic: públiques i privades. Estudiar els mitjans, perquè privadament sí que s'hi pot accedir; és a dir, mitjançant una empresa privada sí que s'hi pot accedir. I aquesta empresa privada es pot impulsar, s'hi pot participar, s'hi poden fer moltes coses, des dels poders públics. Jo ja he dit que aquest era un tema molt complicat. Per això parlàvem nosaltres d'estudiar aquesta possibilitat, però també explicava la importància política que tindria intentar tirar això endavant, malgrat les dificultats que hi ha.

Per tant –hi insisteixo– no ho dic per desfer el malentès, jo no deia pas –perquè no pot ser legalment i perquè, a més a més, això sí que comportaria molts diners– que la televisió catalana hagi de plantejar-se això com a entitat pública; deia d'impulsar, des d'aquest punt de vista...

Passant a l'esmena del Grup Socialista, jo he de dir que no la puc acceptar de cap manera, lamentant-ho molt, com és obvi. I no la puc acceptar, perquè en primer lloc no té res a veure amb el que nosaltres plantejem aquí. L'esmena del Grup Socialista parla d'estudiar i elaborar propostes de col·laboració amb el País Valencià i les illes Balears en matèria de política lingüística aplicada al mitjà televisiu, i això evidentment és bo, però jo crec que té un defecte gravíssim aquesta esmena, i és que no va al fons del problema que té avui la recepció de la televisió catalana al País Valencià i a les Illes, i molt específicament a l'illa de Menorca i a l'illa d'Eivissa. I per tant el principal culpable, a qui sens dubte hauríem de picar la cresta en aquest tema, aquí no hi surt, que és el Govern central i la Televisió Espanyola, que és la que està produint –com ha passat abans al País Valencià, i està passant– els problemes perquè no hi hagi aquesta recepció. Per tant, aquesta bona voluntat m'està molt bé, però aquesta voluntat hauria d'arribar a fons. I a fons vol dir que hauríem d'anar a raure i posar naturalment en el lloc que li correspon el principal responsable que es produeixin aquestes situacions.

Per tant, no estic d'acord amb el fons de l'esmena, perquè és molt insuficient, perquè no recull la realitat dels problemes que s'estan produint, però per altra part –per altra part– és una esmena que no té res a veure amb el que nosaltres estem plantejant aquí. És una esmena naturalment respectable i que amb aquestes modificacions podria donar lloc a una altra proposició no de llei, però res a veure amb la voluntat que nosaltres expressem aquí d'intentar –d'intentar– accedir dintre dels marges reduïdíssims que ens permet la legislació actual a l'espai comunicatiu que s'obre amb la televisió per satèl·lit i que pensem que l'àmbit de llengua i cultura catalanes no n'hauria d'estar absent.

Demano, per tant, la votació de la Proposició no de llei en els termes en què està formulada, no acceptant..., no la puc acceptar l'esmena del Grup Socialista.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Fuentes.

Anem, doncs, a votar la Proposició no de llei presentada pel Grup d'Iniciativa.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta Proposició no de llei ha quedat rebutjada per 3 vots a favor, 13 en contra i 7 abstencions.

(El vice-president substitueix el president en la direcció del debat.)

Proposició no de llei d'homenatge a la memòria d'Andreu Nin

El Sr. VICE-PRESIDENT: Hem de passar ara al punt 8 de l'ordre del dia: debat i votació de la Proposició no de llei d'homenatge a la memòria d'Andreu Nin, presentada pel Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Té la paraula el senyor Martí Carnicer.

El Sr. CARNICER: Senyor president, gràcies. En tot cas, i vagi només com a suggerència a la presidència, hi ha dues mocions molt semblants en aquest moment: la 8 i la 9. Jo només a tall de suggerència, per si ho considera convenient la presidència, faré la presentació de la nostra moció i no tindria cap problema de, si després fa la presentació Esquerra Republicana, en el torn de posicionament, posicionar-nos sobre les meves esmenes i les d'Esquerra Republicana, en tant que el debat així es pot agilitar d'alguna manera.

En tot cas, la presidència ordenarà el debat com consideri adient.

El Sr. VICE-PRESIDENT: Algun grup no hi està d'acord? *(Pausa.)* Doncs, endavant.

El Sr. CARNICER: Mol bé. La nostra Proposició no de llei fa referència, evidentment, a l'Andreu Nin. Andreu Nin –encara que només sigui a efectes d'acta, perquè suposo que la majoria..., que tots els senyors diputats i les senyores diputades coneixen perfectament la història d'aquest il·lustre català– va néixer al Vendrell l'any 1992 i va desaparèixer..., el 1892 –si he dit alguna altra cosa, ho corregixo: 1892–, i va desaparèixer tràgicament l'any 1937.

És sens dubte una de les figures importants de Catalunya, d'aquesta primer part de segle. Reuneix en la seva persona diferents característiques; entre elles, jo voldria ressaltar-ne tres: la primera, evidentment, que és una figura important en el món literari, el seu coneixement del rus li permet fer valuoses traduccions dels clàssics russos, en el seu moment, i tradueix obres tant des del punt de vista literari, però també obres des del punt de vista polític.

Com a polític destaca la seva trajectòria, evidentment, al capdavant de diferents grups polítics i, finalment, com a secretari del Partit Obrer d'Unificació Marxista, en les circumstàncies també ja de l'enfrontament de la Guerra Civil. És en aquest procés que ell assumeix el càrrec de conseller de Justícia de la Generalitat, durant un període determinat de temps.

I finalment el 1937, també crec que val la pena ressaltar que l'Andreu Nin és víctima d'un procés polític, d'una forma d'entendre la política que hem de rebutjar d'una manera totalment radical.

És per això que, des d'aquest punt de vista i donades aquestes característiques i, a més a més, la seva participació institucional en la Generalitat republicana, nosaltres considerem necessari que es faci un pronunciament d'aquest Parlament sobre la figura de l'Andreu Nin.

A més a més s'hi afegeix, diríem, segurament, una circumstància històricament prou important que és el fet de la desfeta dels països de l'Est, dels països comunistes, que ha permès que puguem conèixer en aquest moment moltes més dades sobre el que va ser la vida i, sobretot, la part final de les circumstàncies històriques de la mort d'Andreu Nin. I això en ho va palesar en un reportatge magnífic ofert per TV3.

L'estranyesa del nostre Grup és que davant d'una persona, d'una personalitat d'aquestes característiques, el Consell Executiu en moltes altres ocasions ha pres la iniciativa de fer un conjunt d'actes que permetessin honorar aquesta memòria i ressaltar aquestes circumstàncies. No s'ha fet així, en el cas de l'Andreu Nin. Ho lamentem, i lamentem que hagi de ser, en tot cas, a instàncies d'altres grups parlamentaris que s'hagi de fer, i que no hagi estat el mateix Govern que hagi estat a l'altura de les circumstàncies institucionals que requerien.

En tot cas, la nostra proposta és..., té dos punts: un primer punt que és la d'honorar l'expressió segurament més institucional, la d'honorar i expressar el testimoni de respecte a la memòria i a la trajectòria política de l'Andreu Nin, com un exemple de servei a Catalunya, i un segon punt d'impuls al Govern, perquè col·labori i efectui gestions, en relació amb l'organització del mateix centenari; desgraciadament aquest és un tema que en el temps ja ha transcendit, perquè estem a l'any 1993, però en qualsevol cas, sí que hi ha unes gestions també a efectuar, que és en relació amb les despulles d'Andreu Nin que, evidentment, és un tema que encara està obert.

Gràcies, senyor president.

El Sr. VICE-PRESIDENT: Gràcies, senyor Carnicer.

Proposició no de llei sobre la localització i la sepultura definitiva de les despulles d'Andreu Nin

Com que hem ajuntat, doncs, ara tindrà la paraula el representant d'Esquerra Republicana, el senyor Carod-Rovira, per defensar el punt 9.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Defensaré, en tot cas, senyor president, òbviament, la Proposició no de llei presentada pel nostre Grup i després, en el torn posterior d'intervencions, ens posicionarem sobre la proposta inicial del Grup Socialista.

El nostre grup pretén amb aquesta Proposició no de llei que el Govern català tingui un paper específic, assumeixi

com a cosa pròpia, després del material informatiu que va fer públic la Televisió de Catalunya, les tasques de localització de les despulles d'Andreu Nin, que se suposen pròximes a la ciutat de Madrid, en tot cas a la carretera que uneix Alcalà de Henares amb Perales de Tajuña, i que si aquesta recuperació de les despulles és possible, se'ls doni la sepultura definitiva amb el rang institucional que correspon a un antic membre del Govern de Catalunya.

Aquesta és la Proposició no de llei presentada per Esquerra Republicana, conseqüència directa, òbviament, d'un magnífic treball d'investigació efectuat pels serveis informatius de Televisió de Catalunya, i que sotmetem també a la consideració dels diferents grups, dels quals n'esperem el vot favorable.

El Sr. VICE-PRESIDENT: Gràcies, senyor Carod. Ara defensaran les dues esmenes presentades; primer el Grup de Convergència i Unió, el senyor Descals.

El Sr. DESCALS: Sí, gràcies, senyor president. En tot cas, defensaríem conjuntament les esmenes presentades tant a una proposició no de llei com a l'altra, i així en un sol torn faríem no només la defensa, sinó també el posicionament.

Bé, com el representant del Grup Socialista ha dit, Nin va néixer al Vendrell. Nin fou important i en molts sentits cal recordar-lo. Per exemple, hi ha unes quantes frases que diu Nin en un llibre, *Els moviments d'emancipació nacional*, l'any 1935, que fan pensar, tant pel temps en què han estat escrits, com pel curs de la història i per la possibilitat d'acomodar-se, i diu: «La posició pseudointernacionalista que nega el fet nacional i preconitza la constitució de grans unitats sosté a la pràctica l'absorció de les nacions petites per les grans i, en conseqüència, l'opressió.» O més tard, en aquest mateix llibre diu: «Cal sostenir el dret indiscutible dels pobles a disposar lliurement dels seus destins i a constituir-se en estat independent si és aquesta la seva voluntat. Cap privilegi per a cap nació, cap privilegi per a cap idioma, cap opressió, cap injustícia contra la minoria nacional.» Recordar constantment el que som, fer-li honor i estar continuadament exaltant les actituds i accions en defensa de les persones, avui que vivim una època difícil i en certa manera crispada, pensem que és saludable, sobretot espiritualment saludable. Per això, votarem afirmativament aquest punt 1 de la moció.

Pel que fa al punt 2, que és el que... —i d'aquí ve l'esmena—, creiem que és l'Ajuntament del Vendrell el que ha de ser el primer a voler organitzar els actes del centenari del seu naixement. Tot i amb això, sabem també que el Departament de Cultura prepara tota una sèrie de dossiers per a aquests personatges que en aquest any se'ls commemora el centenari del seu naixement. Però diem que ha de ser l'Ajuntament del Vendrell, en principi perquè és la seva vila natal, després perquè hi ha l'autonomia local i després perquè hi ha d'haver el respecte a les competències municipals que sempre ha de tenir i té l'executiu. Però, per altra banda, hi ha un «si s'escau» que també volem explicar, perquè això fa referència a la prudència, tant a la pressupostària com a la institucional i com a la històrica.

D'altra banda, ens complauria molt que l'Ajuntament del Vendrell acordés amb el Govern allò que podria ser el més adequat i el més digne a l'hora de decidir el desenvolupament de la commemoració. Repensar el que fou i el que va fer és important. I encara un altre exemple: entre les moltes coses interessants que l'Andreu Nin va escriure —i ara aquí probablement l'illustre senyor diputat Martí Carnicer, que també és alcalde del Vendrell i també és economista, deu subscriure— és aquesta: «En tots els països la solidesa de les institucions democràtiques està en proporció directa amb llur desenvolupament econòmic.» I això ho va escriure l'any 1930. Per tant, nosaltres presentem aquesta esmena a la Proposició no de llei del Grup Socialista, i que diu exactament: «Així mateix, manifesta l'oportunitat que l'Ajuntament del Vendrell organitzi la celebració del centeneri del naixement d'Andreu Nin i faci les accions conduents a la recuperació de la seva figura, comptant, si s'escau, amb la col·laboració del Consell Executiu.»

Pel que a fa a la Proposició no de llei del Grup d'Esquerra Republicana, quan nosaltres vam redactar l'esmena corresponent vam tenir en compte l'esmena presentada pel Grup Socialista i diem que, en primer lloc, el Govern, probablement, no pot assumir directament les tasques de localització de les despulles d'Andreu Nin. El que sí que creiem que pot fer i ha de fer és posar-se en contacte amb les administracions, tant les estatals com les autonòmiques, que són les que hi tenen alguna cosa a dir.

Per tant, nosaltres només volem acabar dient que ens agradaria que el Grup d'Esquerra Republicana volgués acceptar la nostra esmena per a més glòria d'Andreu Nin i del Vendrell.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. VICE-PRESIDENT: Gràcies, senyor Descals. Ara, per defensar l'esmena en el punt 9, té la paraula el senyor Martí Carnicer.

El Sr. CARNICER: Sí, senyor president. Nosaltres havíem presentat dues esmenes; una que es veu que va ser, fins i tot, objecte de filtració, perquè va ser tinguda en compte pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, que és la que substituïm els mots..., exactament els mots on parla «de manera oficial» per «dur a terme les gestions oportunes». Entenem que, atès que era una actuació extracomunitària —per dir-ho així—, fora de la comunitat catalana, la que s'havia de portar a terme, l'expressió podia ser més adient d'aquesta manera.

I una altra que és que s'integrés també en aquesta tasca, en col·laboració amb el Consell Executiu i el Govern de la Generalitat, l'Ajuntament del Vendrell, en la mesura que ja s'estan portant a terme i s'estan efectuant gestions i no és necessari que hi hagi duplicitats. I entenem que en tot aquest procés és important que l'Ajuntament del Vendrell, que ja ha estat efectuant actes, doncs, sigui tingut en compte.

Gràcies, senyor president.

El Sr. VICE-PRESIDENT: Gràcies, senyor Carnicer. Ara... (*El Sr. Descals demana per parlar.*) Sí, senyor Descals.

El Sr. DESCALS: Per un aclariment. Lògicament, no la vam llegir, l'esmena, perquè no la podríem haver llegit perquè no estava publicada, però la vam intuir.

El Sr. VICE-PRESIDENT: Doncs, ara per dir la seva posició sobre els dos punts, tenen la paraula els grups que no han presentat esmenes. En primer lloc, doncs, pel Grup Popular, el senyor Pujol.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Senyor president, senyores i senyors diputats, nosaltres discrepem del que s'ha dit fins ara aquí referent a aquest tema. No creiem raonable fer un homenatge al polític que va assumir les funcions de conseller de Justícia i Dret i que va permetre al senyor Eduardo Barriobero, arran de nomenat fiscal especial, exercir un terror contrari a qualsevol principi de l'Estat de dret contra l'Acció Popular de Catalunya, el Partit Radical Republicà, la Lliga de Catalunya, l'Església catòlica, els catòlics, etcètera.

Volem fer un homenatge als tribunals populars que varen establir-se entre setembre i desembre del 36 sota l'autorització i direcció d'Andreu Nin? Volem fer un homenatge a qui en nom del comunisme i del soviètic va defensar la dictadura del proletariat i que entre 1921 i 1930 va treballar dins l'aparell de la Tercera Internacional? Volem fer un homenatge als valors soviètics que Nin va defensar amb coherència, amb la mateixa coherència que expressaven els qui varen assassinar-lo el 1937? El Grup Popular creu que cal tancar d'una vegada i per sempre les ferides de la nostra Guerra Civil i no creu que aquesta Proposició no de llei sigui una manifestació d'aquesta voluntat de superació i concòrdia.

Quant a la Proposició no de llei del Grup d'Esquerra Republicana, no sembla raonable fer un tractament especial de les despulles d'Andreu Nin quan existeixen milers de catalans que varen desaparèixer sense deixar cap testimoni al fronts i a la reraguarda, en combat o represaliats per raó de la seva confessió religiosa o la seva sensibilitat política. El Grup Parlamentari Popular considera que no seria just donar un tractament privilegiat a Andreu Nin quan –per posar un exemple– no han estat localitzades les despulles del doctor Borràs, bisbe auxiliar de l'il·lustre catalanista cardenal Vidal i Barraquer, titular de la metròpoli de Tarragona, que fou assassinat en els darrers dies de la retirada de l'exèrcit republicà de Catalunya sense cap judici.

Si es tracta de trobar les despulles de tots els que van morir a la Guerra Civil, sense diferències ni discriminacions, llavors hi estariem d'acord; si es tracta de fer distincions, de donar un tractament diferencial i diferenciats, llavors entenem que no es contribueix a superar les ferides de la nostra guerra, raó per la qual anunciem el nostre vot contrari a aquesta Proposició no de llei.

Gràcies, senyor president.

El Sr. VICE-PRESIDENT: Gràcies, senyor Pujol. Ara té la paraula per prendre la seva posició el senyor Roc Fuentes, del Grup d'Iniciativa per Catalunya.

El Sr. FUENTES: Moltes gràcies, senyor president. Per expressar una posició radicalment diferent a la del Grup Popular, perquè penso, precisament, que intervencions com

aquesta no ajuden gens a superar el que diuen voler superar, és a dir, l'esperit encara de les dues Espanyes i de la Guerra Civil. Perquè nosaltres podríem ara, una mica, explicar per què va començar, qui va començar la Guerra Civil, i crec que, sincerament, estaria fora de lloc.

Per tant, no cauré, naturalment, en aquest tipus d'intervencions. Jo sí que expressaré el nostre suport a les dues proposicions no de llei i explicaré també per què nosaltres no hem presentat esmenes. I no hem presentat esmenes essencialment perquè hi estem d'acord. Això no vol dir que ho es pugui modificar en algun aspecte, que es pugui millorar algun element en la col·laboració –jo crec que necessària– entre el Consell Executiu i l'Ajuntament del Vendrell, per exemple, per portar a terme aquest homenatge.

Nosaltres pensem que aquestes dues proposicions no de llei són complementàries. En altres ocasions hem parlat ja aquí de la figura d'Andreu Nin. Jo vull insistir que Andreu Nin fou un dels polítics més importants, més coherents i més conseqüents que hem tingut a Catalunya, i segurament això va ser el que el va portar a la mort, aquesta coherència, aquesta conseqüència, el no caure, precisament, en la via de la intransigència estalinista, que fou qui va acabar amb la seva vida, qui el va assassinar.

Per tant –hi insisteixo–, crec que s'ha dit i s'ha dit molt bé la importància d'Andreu Nin com a polític, la importància d'Andreu Nin com a escriptor, com a pensador; un home que alhora era un marxista i un catalanista amb una concepció del nostre país, de la seva llibertat nacional, dels seus elements característics com a nació, que són perfectament assumibles en el dia d'avui. I per tot això i per moltes coses més nosaltres pensem que són absolutament justificades ambdues proposicions no de llei, sense perjudici que es puguin millorar o modificar, mitjançant les esmenes que s'han presentat, que en qualsevol cas, tant si s'accepten les esmenes com si no s'accepten, nosaltres li donarem ple suport.

Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Fuentes. I ara per donar la seva posició sobre si accepten o no les esmenes, en primer lloc, pel Grup Socialista, el senyor Carnicer, respecte a l'esmena presentada pel Grup de Convergència i Unió en el punt 8.

Senyor Carnicer, té la paraula.

El Sr. CARNICER: Sí, senyor president. Per dir que acceptarem l'esmena de Convergència i Unió, tot i ressaltant que l'Ajuntament ja ha estat efectuant coses durant l'any passat, que no hem de començar a treballar, que esperem que encara que sigui aquest cert retard, doncs, també el Consell Executiu iniciï actuacions per homenatjar aquesta figura d'Andreu Nin, que sí que es mereixedora del reconeixement de Catalunya, que sí que es mereixedora del reconeixement d'aquest Parlament per les moltes tasques que va fer, per la seva importància política en el començament del segle –com he dit abans–, però sobretot en el període de la Guerra Civil, on, sens dubte, el seu paper va ser importantíssim, va ser transcendental per organitzar moltes d'aquelles coses que en algun moment determinat haurien pogut tenir

altres viarany, altres camins que segurament haurien estat difícilment explicables. I que, en qualsevol cas, la seva mort el que confirma és precisament això: la importància de la seva figura i el fet que a alguns els destorbava i que per això el van fer desaparèixer.

Intentar fer-ne altres interpretacions és, evidentment, anar a un camí que no ens ajuda a superar els problemes històrics d'aquest país; reconèixer les persones, siguin del bàndol que siguin, siguin o no siguin de la ideologia que un defensa, és, sens dubte, un gest de generositat necessari per superar aquests problemes.

Gràcies, senyor president.

El Sr. VICE-PRESIDENT: Gràcies, senyor Carnicer. Té la paraula ara el senyor Carod-Rovira per expressar la seva exposició sobre les esmenes presentades pel Grup Socialista i el Grup de Convergència i Unió en el punt número 9.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Sí, senyor president, i si m'ho permet, també, per acumular en una sola intervenció el posicionament del nostre Grup en relació amb el punt número 8.

La Comissió de Cultura, la Comissió de Política Cultural d'aquest Parlament és, probablement, l'única comissió on en algun moment resulta reconfortant la possibilitat d'efectuar-hi un cert debat de caràcter estrictament ideològic, fins i tot de caràcter històric, a l'entorn de determinats aspectes que han anat configurant la vida col·lectiva d'aquest país, circumstància que és especialment difícil de ser reproduïda en altres comissions.

Justament, d'acord amb això, el nostre Grup Parlamentari va presentar fa ja cinc mesos –el 28 d'octubre de l'any passat va ser aprovada aquesta presentació efectuada unes setmanes abans– una proposició no de llei en la qual s'instava el Govern català a efectuar les gestions necessàries davant del Govern rus per tal d'accedir al màxim d'informació sobre la persona d'Andreu Nin, proposició aquesta nostra que va comptar amb el vot unànim i favorable de tots els grups d'aquesta cambra sense excepció. Dies després es produïa el programa de televisió *Operació Nikolai*, que arrodonia d'una forma agradablement sorprenent, des del punt de vista de la investigació històrica, el que era el nostre propòsit inicial.

Per tant, nosaltres votarem favorablement la Proposició que ens presenta el Grup Socialista, a la qual en certa manera nosaltres ja, al seu moment, si sol·licitàvem aquesta informació era perquè enteníem que el personatge mereixia aquest reconeixement públic, entre altres coses perquè el reconeixement públic es feia, òbviament, sí, a un dels traductors més destacats que han tingut determinades obres de la literatura russa a altres llengües; sí, a un dels crítics literaris més destacats que hi ha hagut i, en tot cas, el primer que incorpora el factor social en una anàlisi literària dels textos, i sí, també, a la persona que ocupa llocs de responsabilitat en el Govern de Catalunya quan el Govern de Catalunya veu agredida la seva tranquil·litat democràtica pel feixisme i la reacció; i veu agredida aquesta tranquil·litat democràtica per un govern encapçalat per un militar autoritari, que és el ge-

neral Franco, el qual es perpetua al llarg de dècades i que té, en el seu govern, determinats personatges també al llarg de determinades dècades.

És obvi, doncs, que al llarg de la història cadascú s'arreglera amb els seus i és en aquest cas que, assumint els defectes però també les virtuts, tothom té el dret a posicionar-se al costat de qui se'n considera hereu històric, si més no en defensa de la llibertat de les persones i dels pobles en moments d'agressió feixista nacional i internacional. Vagi, doncs, el nostre vot favorable a aquesta Proposició no de llei.

Pel que fa referència a les esmenes, nosaltres entenem que les esmenes que ens proposen tant el Grup Socialista com el Grup de Convergència i Unió són esmenes que precisen el text i que, per tant, són absolutament coherents amb el que nosaltres defensem. Per una simple qüestió procedimental potser fóra més adequat –i així ho demanaríem– que el Grup Socialista considerés la seva primera esmena com a retirada, en el sentit que, gairebé literalment, per aquesta intuïció de caràcter científic que el senyor Descals ens ha explicat que va tenir el seu Grup Parlamentari en conèixer textualment el text que presentava el Grup Socialista –en tot cas ja ens explicarà al seu moment quin és aquest procediment, perquè ens interessa d'obtenir-lo i de posar-lo a la pràctica en altres moments– i, pel que fa referència al punt segon, entenem que és cert que fóra bo que les actuacions que es fessin es poguessin fer –ja que aquest és un argument que el senyor Descals utilitzava en relació amb la proposta inicial del Grup Socialista– en col·laboració amb l'Ajuntament del Vendrell.

Per tant, la proposta nostra seria que s'acceptés com a text a votar el text esmenat que ens presenta el Grup de Convergència i Unió, però incorporant-hi, després d'allà on posa «estatal o autonòmica», incorporant-hi només l'expressió «en col·laboració amb l'Ajuntament del Vendrell». Si aquesta proposta, diguem-ne, fos així de convinguda pels grups que ja han manifestat que hi donaran el seu suport, seria una proposta francament interessant.

En tot cas, només em sap greu una cosa, i és el fet que en aquesta proposta no hi ha cap referència a fer un reconeixement al treball, científicament ben dut a terme, d'investigació per part de TV3, que sí que anava incorporat en la nostra proposta. Potser és que el Grup de la majoria ha pensat que no fóra bo fer aquesta mena d'autoreconeixement a una entitat televisiva d'alguna forma vinculada al Govern, cosa absolutament impensable per part de cap dels grups presents en aquesta cambra, ja que si hi ha una cosa que tenim clara és l'absoluta independència de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió del Grup que en aquests moments dona la seva majoria al Govern perquè pugui actuar amb normalitat democràtica.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. VICE-PRESIDENT: Senyor Carnicer, si admet aquesta esmena a l'esmena...

El Sr. CARNICER: Sí, senyor president, retiro l'esmena número 1 i assumeixo la incorporació de la número 2 amb l'esmena de Convergència.

El Sr. VICE-PRESIDENT: Hi ha algun altre grup que es vulgui posicionar, prendre posició sobre aquest punt concret? *(Pausa.)*

El Sr. CAROD-ROVIRA: Es podrien votar conjuntament, fins i tot, senyor president.

El Sr. VICE-PRESIDENT: Les dues...

El Sr. CAROD-ROVIRA: Les dues proposicions.

El Sr. VICE-PRESIDENT: Les dues propostes de llei?

El Sr. CAROD-ROVIRA: Sí, si l'altre Grup proposant no hi està en contra, les podríem votar...

El Sr. CARNICER: Cap dificultat, senyor president.

El Sr. VICE-PRESIDENT: Algun grup hi està en contra? *(Pausa.)* Doncs, votem totes dues propostes de llei conjuntament.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Les dues propostes han estat aprovades per 22 vots a favor i 1 vot en contra.

Gràcies.

(El president reprèn la direcció del debat.)

Proposició no de llei sobre l'ampliació de la informació meteorològica dels mitjans de comunicació de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió

El Sr. PRESIDENT: Passem ara al 10, debat i votació de la Proposició no de llei sobre l'ampliació de la informació meteorològica dels mitjans de comunicació de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, presentada pel Grup d'Esquerra Republicana. Té la paraula l'il·lustre diputat senyor Carod-Rovira.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Moltes gràcies, senyor president. El nostre Grup va presentar aquesta Proposició no de llei amb la intenció òbvia de sotmetre-la a debat i a votació en aquesta Comissió de Política Cultural del Parlament. El que passa és que un elevat nivell d'intuïció parlamentària ens va fer veure que el Grup de la majoria ens podria oferir la possibilitat que, al marge dels límits sovint estrets de temps que es necessiten per debatre i per esmenar les propostes presentades, es podria arribar a un determinat tipus d'acord que permetés la presentació conjunta d'una iniciativa de característiques semblants, de manera que aquesta iniciativa tingués totes les possibilitats de prosperar. És, doncs, acollint aquesta proposta feta pel Grup de la majoria –que nosaltres, malgrat tot, ja havíem intuït des del punt de vista científic en el moment oportú–, que no sotmetríem a votació aquesta proposta i que, per tant, la retiràrem a l'espera d'arribar a aquest text que pugui ser d'acord mutu entre els dos grups, bo i remarcant, òbviament, que si malgrat la bona voluntat dels dos grups aquest acord mutu no fos possible, lògicament, el nostre Grup es reserva el dret legítim a qualsevol altra iniciativa de característiques semblants.

Per tant, queda retirat aquest punt.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, il·lustre senyor diputat.

Proposició no de llei sobre l'actualització dels continguts dels llibres de text escolars

Passem, doncs, al punt 11 de l'ordre del dia: debat i votació de la Proposició no de llei sobre l'actualització dels continguts dels llibres de text escolar, presentada també pel Grup d'Esquerra Republicana. Té la paraula el senyor Bargalló.

El Sr. BARGALLÓ: Sí, senyor president. Senyores i senyors diputats, a tall d'exemple paradigmàtic del que ens ha mogut a presentar aquesta Proposició no de llei, el propassat 22 de novembre un mitjà d'informació d'aquesta ciutat publicava un extens treball sobre com analitzaven els llibres de text escolars –els llibres de text escolars que s'utilitzen en els nostres centres d'ensenyament primari i secundari, aquells que tenen el vist-i-plau de les autoritats administratives– els anys de la dictadura franquista. És a dir, com explicaven als alumnes del país què havia estat el general Franco, com havien anat aquells anys. I era curiós comprovar com alguns llibres de text –alguns llibres de text– d'algunes editorials concretes, però llibres de text autoritzats administrativament, amb el vist-i-plau del Departament d'Ensenyament o del Ministerio, doncs, mantenien posicions, no laudatòries del general Franco, però sí posicions molt sovint absolutament eclèctiques, d'un eclecticisme que arribava a la dissimulació més ostentosa i, per tant, en temes tan greus com aquest, a un suport, si més no, per omissió.

Era només, aquest, un símptoma de moltes coses que hi ha en els llibres de text; un símptoma d'actituds sexistes als llibres de text; un símptoma d'actituds xenòfobes als llibres de text; un símptoma d'actituds racistes als llibres de text; un símptoma d'actituds menyspreadores de les realitats lingüístiques en els llibres de text. Si alguns de vostès tenen l'oportunitat de fullejar algun llibre de text legal, també en aquest sentit d'autoritzat administrativament, i s'entreté a veure què diuen sobre les llengües de l'Estat, què diuen sobre el que anomenen «les cultures regionals, les literatures regionals o les llengües regionals», entendrien de vegades perfectament per què hi ha molts llocs de l'Estat que els és gairebé impossible d'entendre que si aquí parlem català no és per una decisió presa per la majoria del poble a l'hora d'empenyar més o menys, sinó que és una realitat cultural i històrica d'abast tan important com la d'altres llengües.

Aleshores, és en aquest context –quan, a més a més, els qui hem tingut experiència docent sabem que allò que està imprès en el llibre de text pren una actitud sagrada davant de l'alumne; que allò que és imprès en el llibre de text és més veritat, sovint, que el que pot explicar el professor a classe– que ens vam proposar fer aquesta Proposició no de llei en la qual, agafant-nos a les possibilitats del context de la reforma educativa, demanàvem al Govern que controlés al màxim possible, sense fer-nos por la paraula «controlar» –a nosaltres, que som un Grup absolutament liberal en el sentit clàssic de la paraula, no ens fa por el control quan justament aquest control és en defensa de les llibertats–, que controlés al màxim possible els continguts dels llibres de

text pel que fa al sexisme, al racisme, a les realitats lingüístiques i nacionals, a les diverses cultures, als períodes històrics de negació i persecució dels drets humans, amb l'única voluntat que l'escola serveixi per a allò que en altres proposicions no de llei hem anat debatent anteriorment: per fomentar l'esperit crític de l'alumnat i per fomentar el respecte a la dignitat de les persones, les llibertats individuals i col·lectives, la convivència democràtica i la solidaritat social per damunt de distincions de gènere, raça, llengua o cultura.

És, creiem, una exigència social, que és, en aquests moments, a mans de les autoritats administratives. Sabem, per resposta a algunes preguntes que darrerament ens han arribat, que hi ha la voluntat de fer un canvi d'aquests plantejaments per part del Departament d'Ensenyament a l'hora d'aprovar llibres de text, però en tot cas creiem, com ja hem dit abans en un altre posicionament, creiem que no és incorrecte, que és adequat que el Parlament insisteixi en aquesta voluntat absoluta, decidida, dura, fins i tot radical, aquesta voluntat radical portada al darrer extrem, que a l'escola no es produeixi cap actitud de menyspreu a la persona i que no es fomenti cap actitud de menyspreu a la persona, i que els llibres de text —que són una eina fonamental, si més no en el sistema educatiu que encara tenim i que és el predominant, una eina fonamental de formació— que en els llibres de text això estigui clarament reflectit i que se'n supprimeixi qualsevol al·lusió negativa a aquests aspectes de gènere, raça, llengua, cultura que hem esmentat i que mai més puguin tenir els estudiants a Catalunya llibres de text que no condemnin de manera contundent els períodes de negació de les llibertats i els períodes de negació dels drets humans.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. Té ara la paraula, per presentar la seva esmena, el senyor Magí Cadevall, del Grup Socialista.

El Sr. CADEVALL: Gràcies, senyor president. En primer lloc, permeti'm manifestar el total acord amb la intenció de la iniciativa d'Esquerra Republicana de Catalunya. La qüestió és com fer que els llibres de text recullin els valors universals que es propugna; no en faré una llista exhaustiva, però podríem citar el respecte als drets humans, el pluralisme, les llibertats individuals i col·lectives, les realitats lingüístiques i nacionals de Catalunya, fomentar l'educació no sexista, l'esperit crític, com diu la mateixa Proposició presentada. Però, ho repeteixo, la qüestió és com aconseguir-ho. Jo penso que hi ha un foment positiu, que és necessari, una acció política, una acció pedagògica constant que impulsa aquests valors, però penso que no és d'això del que tracta aquesta Proposició no de llei. Aquesta Proposició no de llei tracta del control.

Llavors, en presentar aquesta esmena, nosaltres vam pensar que el primer element jurídic per fer aquest control era donar una normativa sobre els llibres de text a Catalunya, ja que nosaltres pensàvem que o bé no existia o bé regia subsidiàriament la normativa estatal, i per això vàrem presentar

una esmena que el que demanava era establir una normativa adequada sobre els llibres de text, que permetria complir allò que demana aquesta Proposició no de llei.

Haig de dir que en aquest moment és necessari que retirem l'esmena, és lògic que la retirem perquè entretant ja s'ha regulat això; ha sortit el Decret 69/1993 sobre l'homologació de llibres de text, publicat —encara està calent, podríem dir— el dia 17 d'aquest mes, i, per tant, no té sentit que nosaltres demanem que es faci una normativa que ja està feta i dono per retirada l'esmena.

Però permetin-me, malgrat tot, justificar-ho una mica; és a dir, potser podríem sostenir-la des d'un cert punt de vista perquè el que demanàvem era una normativa adequada i ens podríem preguntar: és adequada? Potser l'article 4, en recordar aquests valors —que reconec que implícitament hi són tots— potser és un xic feble; l'article 4 diu: «seran també condicions necessàries per a homologar els llibres de text la superació d'estereotips discriminatoris, el respecte a les cultures, el foment dels drets humans i de la igualtat d'oportunitats». Potser podria ser més explícit, però penso que implícitament vol recollir aquests valors.

Hi ha coses que potser com a consells pedagògics són molt bones, en aquest mateix article 4, però que com a normativa potser podria resultar pintoresc; per exemple diu: «també caldrà que les imatges, els exemples i els textos s'adeqüin al context natural i socio-cultural de l'alumnat». Dubto que això, sense més precisions i més aclariments, sigui exigible jurídicament. Però, en fi, en tot cas, el que demanàvem està fet, està regulat.

També potser és discutible si cal una homologació prèvia, perquè el perill que hi podia haver si es portés malament —que jo penso que no s'hi portarà, i ho desitjo— seria que no només es defensessin els valors universals, sinó un control ideològic més partidista. Per posar exemples exagerats, que són molt llunyans —al llarg de la història de vegades els hem tingut, no?—, llavors..., o millor, i fins i tot per no semblar que això s'hagi de produir, sinó només demanar que no es produeixi, doncs, evitaré citar-los.

Per tant, estem d'acord amb els plantejaments, però per coherència amb l'esmena presentada la nostra postura serà d'abstenció, ja que encara que potser en un altre tràmit parlamentari podríem tractar o d'examinar o de millorar aquesta normativa, el que demanàvem s'ha complert.

Si em permet —i amb això acabo, senyor president—, ja que els serveis lingüístics recomanen un canvi de títol, jo, bé, penso en general que potser els autors són els que millor podrien encertar la seva intenció en posar el títol, no? Però, en cas que s'hagués de corregir, jo penso que seria necessari que hi hagués la paraula «control», perquè realment, des del punt de vista jurídic i no literari, del que tracta aquesta Proposició no de llei és del control, no de la defensa dels valors.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Cadevall. Té ara, per posicionar-se, la paraula el senyor Pujol, del Grup Popular.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Senyor president, senyores i senyors diputats, aquesta Proposició no de llei acusa, al nos-

tre entendre sense fonament, les editorials i autors de llibres de text d'ensenyament primari i secundari de sexisme, racisme, menyspreu per la realitat catalana i de manca de sensibilitat envers les cultures i pels drets humans. Amb comptades excepcions, no creiem que aquestes acusacions reflecteixin els continguts dels llibres de text autoritzats per les autoritats educatives. Altra qüestió seria –i no volem assumir aquesta possibilitat– que mitjançant aquesta Proposició no de llei, sota la defensa de principis comuns a tots els grups parlamentaris, es volguessin introduir criteris de censura nacionalista dels plantejaments dels nostres llibres de text.

Perquè parlar de control del contingut dels llibres de text pel que fa a les realitats lingüístiques i nacionals en el cas de Catalunya podria implicar la imposició d'un concepte nacionalista de la nostra història i de la nostra societat. Aquesta manca de precisió permetria introduir criteris que Popper va definir com «les eines dels enemics de les societats obertes i de la llibertat dels ciutadans», és el cas, per exemple, del mite de l'enemic exterior o el de l'absència victimista de tota responsabilitat en els nostres destins.

Per la nostra valoració molt positiva de la tasca portada a terme per les editorials catalanes i per aquests dubtes, el Grup Parlamentari Popular s'abstindrà en aquesta Proposició no de llei.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. Ara té la paraula l'il·lustre diputat senyor Roc Fuentes, pel Grup d'Iniciativa, per posicionar-se.

El Sr. FUENTES: Gràcies, senyor president. Per nosaltres, aquesta Proposició no de llei és adequada tant si no s'hagués promulgat la normativa com després de la promulgació d'aquesta normativa, perquè si no s'ha promulgat la normativa es pot entendre perfectament que es demana implícitament que es tiri endavant. I si ja s'ha promulgat –com és el cas–, el que es demana, ni més ni menys, és l'adequació i el control que aquesta adequació es produeixi, sense prejudicar si una editorial ho fa o no ho fa: el control que es produeixi aquesta adequació de la normativa al contingut dels llibres de text. I aleshores jo crec que, d'una manera –hi insisteixo, des del nostre punt de vista– adequada, insisteix en tot un seguit d'aspectes que jo crec, per altra part, que estan bastant en línia amb el que nosaltres avui hem vingut defensant aquí en altres proposicions no de llei en què s'expressaven molts d'aquests conceptes d'una manera molt més resumida; aquí es fa d'una manera molt més extensa.

Però, en tot cas, crec que cal posar l'accent, naturalment, en el sexisme, el racisme, la realitat lingüística i nacional; la realitat –no demana pas aquí la irrealitat–, per tant, quan jo sento determinades interpretacions de les proposicions no de llei, doncs, m'obliga a tornar-les a rellegir, perquè penso que les he llegides malament i que segurament m'estan col·locant aquí coses que jo no me n'he adonat. Però jo dic «les realitats lingüístiques i nacionals»; crec que es pot subscriure, és la realitat, les diverses cultures i els períodes

històrics de negació i persecució dels drets humans –malauradament no els tenim pas tan llunyans– que s'han produït al nostre país, aquesta persecució.

Per tant, jo crec que el que està plantejant aquesta Proposició no de llei és aquesta adequació de la realitat a aquests continguts dels llibres de text, i tot això emmarcat per una voluntat democràtica de respecte als drets humans, de respecte a la pluralitat, de respecte a la diversitat, de bandejar el sexisme, de bandejar el racisme. En conseqüència, jo he de dir que votaré molt d'acord aquesta Proposició no de llei que coincideix substancialment amb les que hem vingut defensant nosaltres al llarg d'aquest matí –amb escàs èxit, per cert.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. El senyor Jané, per Convergència i Unió, té ara la paraula.

El Sr. JANÉ: Gràcies, senyor president; senyores diputades, senyors diputats, només recordar que en els mínims dels dissenys curriculars hi ha aquests aspectes que assenyalen la Proposició no de llei que en aquest moment estem estudiant. Ja aquests aspectes estan contemplats de manera transversal; per tant, això és de llei. Amb la nova ordenació educativa establerta s'han elaborat els nous currículums corresponents a les diferents etapes educatives; aquests currículums ja estan degudament publicats; són decrets –el 75, de l'any 1992, de 9 de març; els 94, 95 i 96, del mateix any 92, de 28 d'abril– i en ells aquests currículums aprovats estan constituïts essencialment per continguts i objectius. Això no s'ha d'oblidar en una nova valoració quan parlem del nou ordenament educatiu quant a dissenys curriculars.

Hi han continguts, però no podem oblidar –i els oblidem massa sovint– els objectius, que són tant o més importants en un terreny educatiu que els mateixos continguts. Aquests continguts i aquests objectius seran la referència obligada per part dels llibres de text que en el futur vulguin gaudir de la consideració i homologació com a llibres de text pròpiament dits. En tots els currículums aprovats apareixen objectius i continguts referits als drets humans, a la llibertat i a la solidaritat.

A banda d'aquests objectius generals, els objectius de cada àrea, i més en particular el de les ciències socials, posen l'èmfasi en el respecte a les persones, als pobles i a les cultures diverses i als valors dels drets humans. Tot sovint nosaltres –diputats, diputades– estem llegint les àrides pàgines dels diaris oficials dels governs, especialment del nostre DOGC; no sempre és bo de llegir; jo crec, discrepant potser de la visió, de la lectura restrictiva que ens feia el nostre company, el senyor Magí Cadevall, de l'article 4, doncs, aquest article 4 és prou contundent i prou clar. Totes les dades, la data d'entrada de la Proposició no de llei era de..., la Mesa la va admetre a tràmit el dia 1 de desembre. L'esmena del mateix Grup Socialista –si la fotocòpia no m'enganya– estava entrada el dia 20 de gener del 93; aquest Decret és publicat en el DOGC del 17 de març de 1993. Hi podem llegir, en l'article 1, doncs, que «tots els llibres de text hauran

de ser...» —«hauran de ser» implica obligació—, que «els altres materials curriculars podran ser...», que l'homologació és el reconeixement, precisament, de la seva adequació en els currículums i que són aquests currículums, per tant, els que són la prova de contrast dels llibres de text que es vagin presentant.

Si aquesta Proposició no de llei fos un punt únic en una comissió de política cultural del nostre Departament, jo en aquest moment, de la mateixa manera que el Grup Socialista ha retirat la seva esmena perquè veia ja —i així ens ho deia— que el Decret ja ho contemplava, jo m'atreiria a demanar al Grup d'Esquerra Republicana la retirada de la Proposició no de llei.

Ara bé, jo això no ho faré; simplement anunciaré que ho votarem en contra, i això ens està produint durant aquest matí una incomoditat palesa als membres de l'oposició, que han presentat diferents iniciatives, i també als membres del Grup de Convergència i Unió. Per què? Doncs, perquè el punt 1 ens parla d'un tema referit a això mateix dels llibres de text d'aquest punt 11, però referit a immigrants estrangers; el punt 4, contra el racisme i la integració dels fills d'immigrants; el punt cinquè ens parlava de la sensibilització dels professionals dels mitjans de comunicació; el sisè, dels continguts de programes educatius, i ens queda encara un punt, el dotze, que es refereix a l'edició i la difusió de publicacions.

Aquesta cambra està formada per cinc grups parlamentaris, que els dirigents de tots ells no fa pas gaire, però en dos períodes diferents, en dos anys diferents, per entendre'ns, hem encapçalat manifestacions ben nodrides pels carrers de Barcelona, pels carrers més cèntrics de Barcelona, i aguantàvem tots plegats la pancarta de SOS Racisme. A cap de nosaltres se'ns pot titllar que no estiguem d'acord amb aquestes qüestions. I és en aquest punt en què les incomoditats dels diputats d'aquesta Comissió de Política Cultural, possiblement, serien alleugerides si en un grup tan important com aquest, com hem sabut fer amb tants altres —el paradigmàtic de tots ells potser és el tema lingüístic, però tal com hem sabut fer amb tants d'altres—, ens poséssim d'acord d'antuvi i fóssim capaços de redactar una proposició no de llei en què recollíssim aquestes aspiracions de tots i cadascun dels grups de la cambra.

En aquesta línia, em sembla que el debat previ a l'entrada d'una proposició no de llei conjunta seria —n'estic segur, n'estic convençut— molt factible de fer-se i la incomoditat que es produeix en uns i els altres no seria possible que s'escaigués en la comissió que en el seu moment es convoqués.

Gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. Havent estat retirada l'esmena del Grup Socialista, passem, doncs, ara a la votació de la Proposició no de llei.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta Proposició no de llei ha estat rebutjada per 3 vots a favor, 12 en contra i 6 abstencions.

Proposició no de llei sobre l'edició i la difusió de publicacions de caràcter nazi, feixista o racista

Passem ara al punt següent de l'ordre del dia, que és el punt número 12: debat i votació de la Proposició no de llei sobre l'edició i la difusió de publicacions de caràcter nazi, feixista o racista, presentada pel Grup d'Iniciativa. El senyor Roc Fuentes té la paraula.

El Sr. FUENTES: Moltes gràcies, senyor president. Jo crec que amb les meves paraules donaré satisfacció a algunes de les inquietuds que s'han plantejat en aquesta cambra, perquè amb el Grup de Convergència i Unió hem arribat a un acord sobre una esmena transaccional i, aleshores, com que això no és possible materialitzar-ho ara, tota vegada que no hi ha una esmena presentada, nosaltres retirarem la nostra Proposició no de llei. Naturalment, presentarem aquesta que hem acordat amb el Grup de Convergència i Unió, la presentarem conjuntament a la cambra, oberta, naturalment, a la signatura de tots els grups, si ho creuen convenient, perquè, òbviament —com he dit abans—, nosaltres el que pretenem no és tant imposar els nostres conceptes, i molt menys les nostres paraules, sinó que tots plegats puguem avançar conjuntament en aquesta lluita contra el racisme i la xenofòbia.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Moltes gràcies, senyor Roc Fuentes.

Proposició no de llei sobre la subvenció del transport col·lectiu a estudiants de BUP

El punt 13: debat i votació de la Proposició no de llei sobre la subvenció del transport col·lectiu a estudiants de BUP, presentada pel Grup Popular; té la paraula el senyor Pujol.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Senyor president, senyores i senyors diputats, tenint en compte que la LOGSE promou una plena integració dels ensenyaments secundaris obligatoris en les seves dues branques fonamentals, no sembla justificable la discriminació positiva que fa el Departament d'Ensenyament en favor dels alumnes de primer grau de formació professional que han de desplaçar-se a un centre ubicat en una localitat diferent del seu lloc de residència, que no han de pagar les despeses de transport, en relació amb el tractament que reben els alumnes de primer i segon de BUP que, en les mateixes circumstàncies, han d'assumir les despeses d'aquests desplaçaments.

Això seria justificable si la formació professional fos el camí educatiu específic de les classes molt afavorides de la nostra societat, però sembla evident, i és un principi assumit per tots els grups parlamentaris, que la formació professional, malgrat allò que ha estat, ja no pot mantenir, en un mercat comunitari, la seva condició de calaix de sastre per donar respostes parcials al problema del fracàs escolar.

La formació professional ha d'esdevenir una opció per assolir uns objectius professionals, amb la mateixa conside-

ració social que pot tenir l'altra opció alternativa. Cal no oblidar que els estudis demostren que no existeix una correlació necessària, causa-efecte, entre les titulacions i els nivells d'ingressos. Per aquesta raó es varen plantejar quin sentit tenia mantenir un diferencial de tractament entre els alumnes d'aquestes dues opcions, en la mesura que implicava –al meu entendre– mantenir una imatge de la formació professional com una opció de segona categoria. Per això vam entendre necessària la presentació d'aquesta Proposició no de llei, pel Grup Parlamentari Popular, d'acord amb l'esperit integrador en el pla social que, pel que fa a les dues branques de l'ensenyament secundari obligatori, promou la LOGSE.

Demanem, doncs, el vot favorable a aquesta Proposició no de llei, per tal de no discriminar els nostres joves per raó de llur opció educativa o de llur localització geogràfica.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. Per posicionar-se, ja que no hi ha cap esmena, té ara la paraula el senyor Roc Fuentes d'Iniciativa per Catalunya.

El Sr. FUENTES: Sí, moltes gràcies, senyor president. Nosaltres anunciem que coincidim en moltes de les coses que s'han plantejat, en relació amb la necessitat que hi hagi aquesta subvenció per a aquest transport col·lectiu als estudiants de BUP; votarem favorablement aquesta Proposició no de llei.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Roc Fuentes. Per Esquerra Republicana, el senyor Bargalló.

El Sr. BARGALLÓ: Sí. Per assenyalar també el nostre vot afirmatiu.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Pel Grup Socialista, la senyora Dolors Torrent.

La Sra. TORRENT: Sí, senyor president. També per manifestar el nostre vot afirmatiu, al respecte d'aquesta Proposició no de llei, perquè entenem que els alumnes que avui estan fent batxillerat, el BUP, no estan encara..., estan en un moment de transició, perquè la LOGSE contempla que l'ensenyament obligatori sigui fins als setze anys i, en aquest cas, els que tinguin aquestes edats tenen dret al transport escolar gratuït en el cas que s'hagin de desplaçar. Per aquest motiu creiem que en aquesta etapa de transició també seria positiu que es contemplessin aquells alumnes, dintre d'aquestes edats, que fan batxillerat, però a més a més perquè també es donen serioses problemàtiques a Catalunya. Hi han casos d'estudiants que han de canviar d'itinerari, que no tenen una proposta concreta, que han d'anar..., un any han anat a un lloc, un altre any han tingut d'anar a una altra població perquè no tenen un centre educatiu de referència establert, proper. Per tant, això contempla unes despeses per a les famílies, i nosaltres estaríem d'acord que, en el marc d'aquest dels setze anys, es contemplés aquesta possibilitat i, també, que s'estudiessin els casos concrets.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Dolors Torrent. Té ara, per Convergència i Unió, la paraula el senyor Varela.

El Sr. VARELA: Gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, bé –com molts diputats saben–, la gestió del transport escolar està en mans dels consells comarcals des de fa uns anys i aquestes dificultats a què per exemple ara alludia la diputada senyora Torrent, perquè precisament estar més a prop del terreny ha afavorit que moltes d'elles es solucionin. I es fan transports per a formació professional que molt sovint els alumnes de secundària, de batxillerat, també hi pugen. Per tant, aquest problema és més teòric que real. Especialment en comarques, els alumnes de BUP –ho torno a dir– s'acullen al transport que estava organitzat per a FP. I en els casos en què això no és possible, els alumnes de batxillerat tenen les seves beques, els seus ajuts.

Per altra banda, la discriminació a què alludia el senyor Pujol..., té raó. Evidentment –és una herència– que abans es considerava la FP gairebé obligatòria i, per tant, per això tenia el transport gratuït i, en canvi, el batxillerat no.

Quan la LOGSE, que es va aplicant progressivament, arribi a aquesta edat, de catorze i quinze anys, aquesta discriminació actual no es produirà. Tot i que torno a dir que aquesta discriminació, en molts casos, està afortunadament palliada.

En qualsevol cas, per al curs 95-96, que és quan la LOGSE s'aplicarà en aquestes edats, això ja no es produirà i tots els alumnes tindran transport gratuït. Per tant, nosaltres votarem en contra d'aquesta Proposició no de llei.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. Anem doncs a la votació d'aquesta Proposició no de llei.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Ha quedat rebutjada, aquesta Proposició no de llei, per 9 vots a favor i 12 en contra.

Proposició no de llei sobre el manteniment de les unitats concertades a l'escola Núria, de Sant Just Desvern (Barcelonès)

Passem ara al punt número 14: debat i votació de la Proposició no de llei sobre el manteniment de les unitats concertades a l'escola Núria, de Sant Just Desvern. El Grup Popular té la paraula; el senyor Pujol té la paraula.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Senyor president, senyores i senyors diputats, en diverses intervencions en aquesta cambra, el Grup Parlamentari Popular ha posat de manifest la seva preocupació pels efectes de l'aplicació de la LOGSE en l'estructura territorial de l'ensenyament d'iniciativa social de Catalunya. Hem de reconèixer que, si bé ens trobem davant la possibilitat d'anar cap a una major especialització del personal docent, un increment dels serveis de suport pedagògic i una major individualització de l'ensenyament, també existeixen altres possibilitats alternatives.

Entenem que, malgrat les paraules, l'Administració catalana tendeix a afavorir el tancament d'aules, tant privades

com d'iniciativa social concertada, la qual cosa no és gens un signe d'esperança sinó la demostració dels criteris d'estalvi econòmic que determinen els criteris d'aplicació de la LOGSE. És preocupant que l'actual majoria, de teoria ideològica liberal i demòcrata-cristiana i, en conseqüència, teòrica defensora de la pluralitat escolar, no faci res fora de bones paraules i millors intencions per evitar que la LOGSE esdevingui un parany per a bona part de la xarxa educativa promoguda per la nostra societat civil.

Hi ha una forta pressió política i sindical sobre l'Administració catalana per incrementar de manera general l'oferta de places públiques, sense tenir en compte si la demanda a cada zona ja està assumida de forma satisfactòria per la societat civil.

La llibertat educativa passa per un mapa escolar respectuós amb la realitat social i amb la tradició pluralista i liberal de l'educació a Catalunya. Per això és preocupant que, justificant-se en les decisions preses de forma il·legítima pel rector de la parròquia de Sant Just en contra de l'Associació de Pares d'Alumnes i sense respectar els principis jurídics establerts en el codi canònic per a l'administració del patrimoni parroquial, el Departament d'Ensenyament aprofiti l'avinentesa per fer estalvis. Existeix una demanda potencial objectiva provocada per l'increment de la població de Sant Just Desvern i les seves àrees d'influència de la Mallola, Torreblanca i les instal·lacions de TV3. L'increment vegetatiu de la construcció de nous habitatges fa preveure un increment des de 1.688 alumnes a la fi del curs acadèmic 91-92, a 3.044 en el curs 94-95. És evident que la decisió de demanar el cessament del concert no va justificar-se amb les dades objectives de la població escolar del territori afectat, sinó amb criteris d'administració del patrimoni de la parròquia de Sant Just que, per altra banda, són d'una absoluta manca de rigor i –en podríem dir– d'una absència de la més mínima comprensió del rol social de l'Església per part del rector d'aquest centre parroquial.

El Grup Parlamentari Popular, atenent les demandes de l'escola Núria, que ha canviat de titular, demana amb aquesta Proposició no de llei que el Departament d'Ensenyament doni als nous responsables l'oportunitat de demostrar la viabilitat del centre, que ofereix un ensenyament de qualitat d'acord amb un ideari compromès amb la doctrina de l'Església, la qual cosa enriqueix l'oferta escolar i millora les possibilitats de lliure elecció de les famílies de Sant Just Desvern i de la seva àrea d'influència.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pujol. No hi ha presentada cap esmena. El Grup d'Iniciativa té la paraula per posicionar-se.

El Sr. FUENTES: Moltes gràcies, senyor president. Per nosaltres, l'ensenyament és un servei públic que pot ser donat directament pels poders públics o d'una manera subsidiària, mitjançant concert amb els centres privats d'una o altra iniciativa, sempre que aquests centres privats compleixin els requisits dels concerts educatius. Nosaltres pensem –al contrari del que s'ha dit fins ara– que, precisament, si al-

guna cosa podem dir del Govern de Convergència i Unió a Catalunya és que col·loca en primer terme l'ensenyament privat i els concerts educatius, i en una situació subsidiària, l'escola pública.

Pensem que, quan no es compleixen els requisits dels concerts educatius d'una manera tan flagrant com s'han produït en aquesta escola, malauradament –malauradament– no poden continuar i no se'ls pot donar suport. És evident que aquí pot haver-hi o no responsabilitats de mala gestió, en què òbviament jo no entraré –jo sóc molt respectuós amb tothom i d'una manera especial amb els ministres de la Santa Mare Església–, però en qualsevol cas –en qualsevol cas– sembla que s'han produït incompliments evidents dels requisits que marquen els concerts educatius i, per tant, nosaltres de cap manera donarem el nostre suport a aquesta Proposició no de llei. Pensem que el que cal fer a Sant Just és potenciar i millorar l'oferta de places públiques –n'hi ha, però cal millorar-les–, places públiques de qualitat, i en definitiva, el que no podem propiciar nosaltres és el manteniment, al cost que sigui, de places concertades privades que han demostrat a la pràctica, en la realitat, la seva inoperància. I això seria molt perjudicial per als alumnes, per a les nenes i els nens de Sant Just.

Per tant, nosaltres no donarem el nostre suport a aquesta Proposició no de llei.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Fuentes. El senyor Bargalló, per Esquerra Republicana, té la paraula.

El Sr. BARGALLÓ: Sí, senyor president. L'il·lustre diputat senyor Simó Pujol, a l'inici de la seva intervenció, ha intentat fer tots els possibles perquè el nostre Grup no donés suport a la seva iniciativa, però no ho ha aconseguit, malauradament, i ens mantindrem en la nostra intenció inicial, abans d'escoltar-lo, de votar a favor d'aquesta Proposició no de llei. En tot cas, però, voldria deixar clars els motius que ens obliguen al nostre vot favorable, tot –hi insisteixo– i la voluntat del senyor Simó Pujol de no comptar-hi.

No podem coincidir en l'anàlisi apocalíptica que ens feia sobre el futur de les escoles privades, concertades o no concertades. Coincidiríem en bona part amb l'anàlisi del Grup d'Iniciativa que, justament, no és l'escola pública la nineta dels ulls de l'Administració educativa del país. Els pressupostos d'enguany, pel que fa a l'augment correlatiu, en tants per cents d'una i altra, ens ho demostraven a bastament, però ja ho vam discutir i ja vam divergir convenientment.

En tot cas, el que és evident, és que també som els primers a demanar el màxim rigor, el màxim control damunt aquelles escoles de titularitat pública que ostenten un servei públic a través d'un concert econòmic. Creiem que el model educatiu català passa per escoles públiques de titularitat pública i per escoles públiques de titularitat privada, però que en tot cas les dues en concepció d'escola pública, les dues amb inspecció d'escola pública, les dues amb obligació d'escola pública. I som del parer, també, que l'ensenyament hauria de ser molt més rigorós en algunes escoles concertades, les aules de les quals no compleixen els mínims de la llei o en algunes escoles concertades amb més alumnes a

l'aula del que marca la llei, etcètera. Però aquest no és el motiu, perquè ens trobem amb un cas especial, amb un cas específic, amb un cas molt concret que ens fa adoptar aquesta posició.

A l'escola Núria, de Sant Just Desvern, es va produir una mala gestió, una mala gestió de la titularitat del centre, no suportada per l'Associació de Pares d'Alumnes, que ara vol mantenir el centre, i creiem que hem de donar camí a l'Associació de Pares d'Alumnes per provar que l'escola és viable. Si els estudis que l'Associació de Pares d'Alumnes han enviat als grups parlamentaris així ho semblen indicar i, evidentment, si l'escola no és més viable aquest curs que l'Associació de Pares d'Alumnes la té a les seves mans, doncs, evidentment, la resolució del Departament d'Ensenyament s'ha de complir taxativament sense cap altra discussió. Per això, amb aquesta pròrroga i amb aquest canvi de titularitat, votarem favorablement la Proposició del Grup Popular.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Bargalló. Pel Grup Socialista, té la paraula la senyora diputada Dolors Torrent.

La Sra. TORRENT: Sí, senyor president. Sens dubte, el Departament d'Ensenyament ha de ser rigorós respecte a planificar l'educació i, si cal, ha de saber tancar un centre si aquest no reuneix les condicions de matrícula, de capacitat educativa, etcètera. La política de concerts –creiem– ha de tenir uns criteris objectius i rigorosos.

Respecte al problema concret d'aquesta escola, sembla ser, per la informació que nosaltres tenim –per la informació que nosaltres tenim–, que els pares s'han mobilitzat, s'han mogut, s'han preocupat sobre el buit que deixa en el poble la desaparició d'aquesta escola. I es veuen, plantegen, i sembla ser que el Departament d'Ensenyament també n'és coneixedor, es veuen amb capacitat per tirar endavant aquesta escola amb els requisits que estableix la llei. I, per tant, el seu argument és que vindrien a omplir o a seguir mantenint dintre de la població aquest buit que podria deixar la desaparició d'una escola que té certes garanties o una certa imatge en el poble.

Els pares constituïrien, sembla, una nova entitat jurídica i podrien fer-se'n càrrec, i sembla que això té, fins i tot, l'acceptació del Grup de Convergència en el si del poble, i d'altres grups. Per tant, amb tota la cautela que això significa, demanaríem a la Conselleria d'Ensenyament que tutelés i vigilés aquesta iniciativa i, si es demostrés viable, que es mantingui l'escola si realment reuneix els requisits que s'han de complir. Per tant, aquesta Proposició no de llei que ha presentat el Grup Popular, nosaltres la veiem com que permet un marge, un marge per a aquesta nova iniciativa.

Nosaltres, per tant, creiem que s'ha de donar aquest marge, però –cal dir-ho– garantint el procés i assegurant els criteris d'objectivitat a l'hora d'establir el concert educatiu. La nostra intenció va en la direcció de donar confiança al que expressen els pares, a la viabilitat de l'escola, però cal també –ho demanaríem– la tutela curosa de l'Administració en aquest procés.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Torrent. Ara, per posicionar-se, té la paraula la senyora Bruguera, per Convergència i Unió.

La Sra. BRUGUERA: Gràcies, senyor president. Aquí estem parlant d'una escola en crisi, aquest és el primer motiu, i crec que val la pena parlar de què fa que s'encengui el llumet vermell que és l'indicador que aquesta escola està en crisi. I és bàsicament la pèrdua d'alumnat d'aquesta mateixa escola. Jo voldria donar-li les dades del curs 1990-91, en què els primers nivells de la primera etapa d'EGB –que són els que marquen la pauta per saber si després l'escola ho podrà recuperar o no–, per exemple, en el primer nivell tenien només cinc alumnes; en el segon, onze, i en el tercer, nou; en el quart en tenien catorze. Això vol dir que quan la fundació que ostentava la titularitat de l'escola va posar-se en contacte amb el Departament d'Ensenyament, ja feia tres anys que aquesta escola, sistemàticament, anava perdent alumnat i que vèiem molt difícil aquesta recuperació.

És a dir, per tant, van acordar un calendari de cessament, sobre la base no únicament de la *ratio* del nombre d'alumnes/professors per unitat escolar, sinó també per la dificultat de compliment del Reial decret 1004/91, pel qual s'estableixen els requisits mínims dels centres que imparteixen ensenyaments de règim no universitari, que disposen que aquests centres tindran de termini fins al començament del curs 95-96 per adequar-se a aquests requisits mínims.

Quines són les característiques de l'escola de què estem parlant? Aquesta és una escola parroquial, que està en el centre de la població. És una de les escoles de més tradició d'aquesta població, i per la qual han passat generacions de ciutadans, i que no únicament és molt estimada, sinó que té un alt nivell d'ensenyament, o sigui, se li reconeix aquest alt nivell d'ensenyament. Per tant, amb aquesta situació i amb la situació de l'alumnat, ens trobem, de tota manera, que el que es va fer, el que es va acordar, d'acordar uns terminis de cessament, són raonables, però tenim un cas sense precedents, i és que els pares dels alumnes, amb una voluntat i una constància que els honora, volen intentar de mantenir aquesta escola costi el que costi. Amb això jo diria que ja hem tingut un primer èxit; el primer èxit és que ara fa quinze dies –avui, que és dijous, fa quinze dies– es va traspasar la titularitat de la fundació als pares de l'escola, i el dissabte dia 13 van tenir una festa a la mateixa escola, en la qual van participar representants de totes les forces parlamentàries d'aquesta cambra. Allà teníem diferents persones que van prendre el compromís d'intentar donar tot el suport i tota l'ajuda als pares perquè tirin endavant. Però què ens trobem? Amb aquesta nova situació de l'escola, què ens trobem? Primer fa falta un pla de rendibilitat i d'adequació d'aquests mínims a la Llei. Segon, cal un ajornament d'aquest calendari de cessament de l'escola i, tercer, cal tenir la garantia de recol·locació dels mestres.

En aquest primer punt, el pla de rendibilitat, els pares ja hi estan treballant i diuen que en una setmana o quinze dies el tindrem definitivament plantejat. Així mateix, ja s'està treballant també, junt amb l'Ajuntament, per aquesta ade-

quació dels mínims i per tenir les obres d'ampliació en el cas que faci falta.

En el segon punt, que és l'ajornament del calendari, aquí tenim que l'ajornament l'haurien de demanar els titulars de l'escola, igual com van demanar al seu moment que fos considerada una escola en crisi. Aquest ajornament el demanaran també d'aquí a quinze dies. Ja tenen demanada hora amb el Departament per parlar-ne. Per tant, crec que val la pena deixar la iniciativa a qui l'ha de portar, que és el mateix titular de l'escola.

I finalment, la garantia de recol·locació és un acord-marc que ha fet..., de totes les escoles del sector privat, en què intervenen el Departament d'Ensenyament, el de Treball, la patronal i els sindicats.

I entenem que ningú pot trencar, ningú pot agafar excepcions sense parlar amb les parts implicades. És a dir, convindria en aquest cas que després de parlar-ne amb l'escola se'n parlés també amb els diferents elements que van firmar aquest acord-marc per dir que es farà una excepció en el cas d'aquesta escola.

Per tant, per tot això, vostès veuran que el Departament d'Ensenyament i nosaltres, o sigui, el Grup Parlamentari

que dona suport al Govern, creiem que no correspon a aquesta Proposició no de llei, però fins i tot en el cas que els correspongués, jo els demanaria que ens abstinguéssim, o deixéssim els pares que s'emportessin tots..., diguem-ne, que es poguessin apuntar tots els èxits de reeixir en aquest seu intent. Perquè jo crec que una associació de pares que ha mantingut unes actituds, que ha mantingut una constància, una confiança i una seguretat és el que farà viable que aquesta escola tiri endavant.

És per tot això que nosaltres, el nostre Grup hi votarà en contra.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Bruguera.

Passem, doncs, a la votació d'aquesta Proposició no de llei.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta Proposició no de llei ha quedat rebutjada per 8 vots a favor, 12 en contra i 1 abstenció.

(El debat del punt catorzè de l'ordre del dia, darrer que es transcriu, fineix a les dues del migdia i tres minuts.)

PUBLICACIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Constitució Espanyola

Barcelona 1988. 2.^a edició ISBN: 84-500-9376-7

Preu: 150 pta. 17 x 11 cm, 88 pàg.

Text de la Constitució Espanyola, aprovada per les Corts Generals de l'Estat el 31 d'octubre de 1987, amb un índex final de títols i de capítols.

Constitució Espanyola. Estatut d'Autonomia de Catalunya. Reglament del Parlament de Catalunya

Barcelona 1990. 5.^a edició ISBN: 84-393-2176-7

Preu: 1.050 pta. 15 x 9 cm, 488 pàg.

Volum de petit format que aplega tres documents legislatius bàsics: la Constitució Espanyola, l'Estatut d'Autonomia de Catalunya i el Reglament del Parlament de Catalunya. A cada document s'afegeix un índex analític ordenat alfabèticament, on cada terme, a més de remetre al lloc del text legal on figura n'explica el contingut i es relaciona amb tot el context jurídic que implica.

Declaració Universal dels Drets Humans

Barcelona 1988. 3.^a edició

Preu: 80 pta. 17 x 11 cm, 22 pàg.

Text de la Declaració Universal dels Drets Humans, aprovada per l'Assemblea General de les Nacions Unides el desembre de 1948. L'acompanya una Resolució del Parlament de Catalunya sobre els drets de la infància.

Estatut d'Autonomia de Catalunya

Barcelona 1983. 2.^a edició ISBN: 84-500-9378-3

Preu: 100 pta. 17 x 11 cm, 46 pàg.

Text de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, aprovat per referèndum popular l'octubre de 1979 i sancionat pel Rei Joan Carles I el desembre del mateix any. Amb un índex final de títols i capítols.

Parlament de Catalunya. L'obra legislativa 1932-1939

Edició i estudi introductori a càrrec d'Ismael E. Pitarch

Barcelona 1981. ISBN: 84-500-4156-2

Preu: 3.000 pta. 31 x 22 cm, 422 pàg.

Recopilació de les lleis elaborades pel primer Parlament de Catalunya, precedides d'un estudi històric i jurídic sobre les fonts, els procediments i l'actuació legislativa del Parlament.

Parlament de Catalunya. Legislatura 1980-1984

Barcelona 1986. ISBN: 84-505-4739-3 (o.c.)

Preu: 8.500 pta (2 volums). 31 x 22 cm, 1.006 pàg (2 vol.).

Obra que resumeix, en dos volums, el treball i el funcionament del Parlament en la legislatura 1980-1984. Conté les dades biogràfiques i parlamentàries dels diputats, la composició i el treball dels òrgans, el text íntegre de les lleis, les resolucions i les mocions aprovades, etc.

Vol. 1. ISBN: 84-505-4740-7

Vol. 2. ISBN: 84-505-4741-5

Parlament de Catalunya. Legislatura 1984-1988

Barcelona 1989. ISBN: 84-505-8049-8 (o.c.)

Preu: 8.500 pta (2 volums). 31 x 22 cm, 1.550 pàg (2 vol.).

Obra que resumeix, en dos volums, el treball i el funcionament del Parlament en la legislatura 1984-1988

Vol. 1. ISBN: 84-505-8049-8

Vol. 2. ISBN: 84-505-8051-X

Parlament de Catalunya. Llibre del Cinquantenari: 1932-1982

Textos i documentació a càrrec d'Ismael E. Pitarch

Barcelona 1984. ISBN: 84-500-9786-X

Preu: 6.250 pta (2 volums). 31 x 25 cm, 428 pàg.

El cinquantenari de la constitució del primer Parlament de Catalunya (1932) fou commemorat amb aquest llibre-document que és també un homenatge als parlamentaris de 1932 i la seva actuació fins al 1939. En reproduceix els documents més significatius i les biografies dels 83 diputats que el constituïren.

El Parlament de Catalunya

Barcelona 1991. 5.^a edició

Preu: 100 pta. 21 x 12 cm, 58 pàg.

Fullet explicatiu de l'estructura, les funcions i el funcionament del Parlament, amb una descripció del palau on aquest té la seu il·lustrat amb fotos a tot color, de Francesc Català Roca i altres fotògrafs. N'hi ha, també, versions en castellà, alemany i anglès.

El Parlament de Catalunya

per J. Sobrequés, Francesc Vicens i Ismael E. Pitarch

Barcelona 1987. 2.^a edició ampliada ISBN: 84-505-6832-3

Preu: 12.500 pta. 31 x 24 cm, 502 pàg.

Història il·lustrada de la institució parlamentària a Catalunya des de l'edat mitjana, i de l'actual palau del Parlament. Ressenya de la vida interna de la cambra i de la tasca parlamentària en les seves diverses funcions.

Segona edició, ampliada, amb 231 fotos a tot color i a tota pàgina, i 78 d'històriques en blanc i negre, reproduïdes en bitò.

PUBLICACIONS PERIÒDIQUES

Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya

ISSN: 0213-7798

Preu: Subscripció anual: 7.500 pta. 31 x 21,5 cm.

Publica els projectes i les proposicions de llei, els vots particulars o les esmenes a defensar en el Ple o en comissions, els informes de Ponència, els dictàmens de les comissions legislatives, els acords de les Comissions i del Ple, les interpellacions, mocions, proposicions no de llei, propostes de resolució, comunicacions del Consell Executiu, etc. Al final de cada any natural es publiquen quatre índexs: de tramitacions, d'òrgans, de persones i de matèries.

Diari de Sessions del Parlament de Catalunya

ISSN: 0213-7976 (general)

ISSN: 0213-7984 (sèrie P)

Preu: Subscripció anual: 6.000 pta. 31 x 21,5 cm.

Publica la transcripció fidel de totes les intervencions produïdes en les sessions públiques del Parlament, tot anotant les incidències que s'hi han esdevingut. Apareix en dues sèries: sèrie P, per a les sessions plenàries; sèrie C, per a les sessions de les comissions. Al final de cada any natural se'n publiquen tres índexs: cronològic, de persones i de matèries.

Les publicacions del Parlament de Catalunya es poden adquirir a les llibreries de la Generalitat i al Palau del Parlament. Les subscripcions es poden fer al Servei de Publicacions del Parlament.

SUBSCRIPCIO



☐ i Edició impresa
☐ m Edició en microfitxa

CONDICIONS

La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.

La tramesa regular dels exemplars de subscripció (impresos o en microfitxa) començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.

El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Butlletí, però sense dret als exemplars no rebuts.

L'Administració de les publicacions oficials del Parlament pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció. Els preus de subscripció vigents consten al peu d'impremta de cada número de les publicacions oficials.

El pagament es pot fer:

a) Per gir postal.

b) Per transferència bancària, a nom del Parlament de Catalunya, al compte corrent número 2500019405 de la Caixa d'Estalvis i Pensions de Barcelona, agència 3018, del Pla de Palau núm. 2, 08003 Barcelona.

c) Per xec registrat.

d) En metàl·lic a la Caixa del Parlament.

BUTLLETA

Nom NIF

carrer núm.

telèfon població codi postal

desitja subscriure's al ☐ BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA ☐ ☐

☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA ☐ ☐

☐ BUTLLETÍ OFICIAL i al DIARI DE SESSIONS (subscripció conjunta) ☐ ☐

d'acord amb les condicions establertes i els preus vigents,

a partir del dia de de fins al dia 31 de desembre de 19.

Amb aquesta finalitat, i amb data de de envia

per núm. la quantitat de pessetes
(gir / xec al portador)

..... de de 19

Signatura

BUTLLETÍ OFICIAL
i
DIARI DE SESSIONS
DEL PARLAMENT
DE CATALUNYA

Palau del Parlament
Parc de la Ciutadella
08003 Barcelona

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Edició, impressió i subscripcions: Servei de Publicacions del Parlament de Catalunya,
Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, 08003 Barcelona. Telèfon 221 20 00.

Subscripció anual (edició impresa o edició en microfitxa): 6.000 pessetes.

Subscripció anual conjunta amb el *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya* (edició impresa o edició en microfitxa): 13.000 pessetes.

Número solt (edició impresa o edició en microfitxa): 120 pessetes (Preus amb IVA inclòs).

Dip. Leg. B-27.966-80. ISSN 0213-7976 (general) ISSN 0213-7984 (sèrie P)

